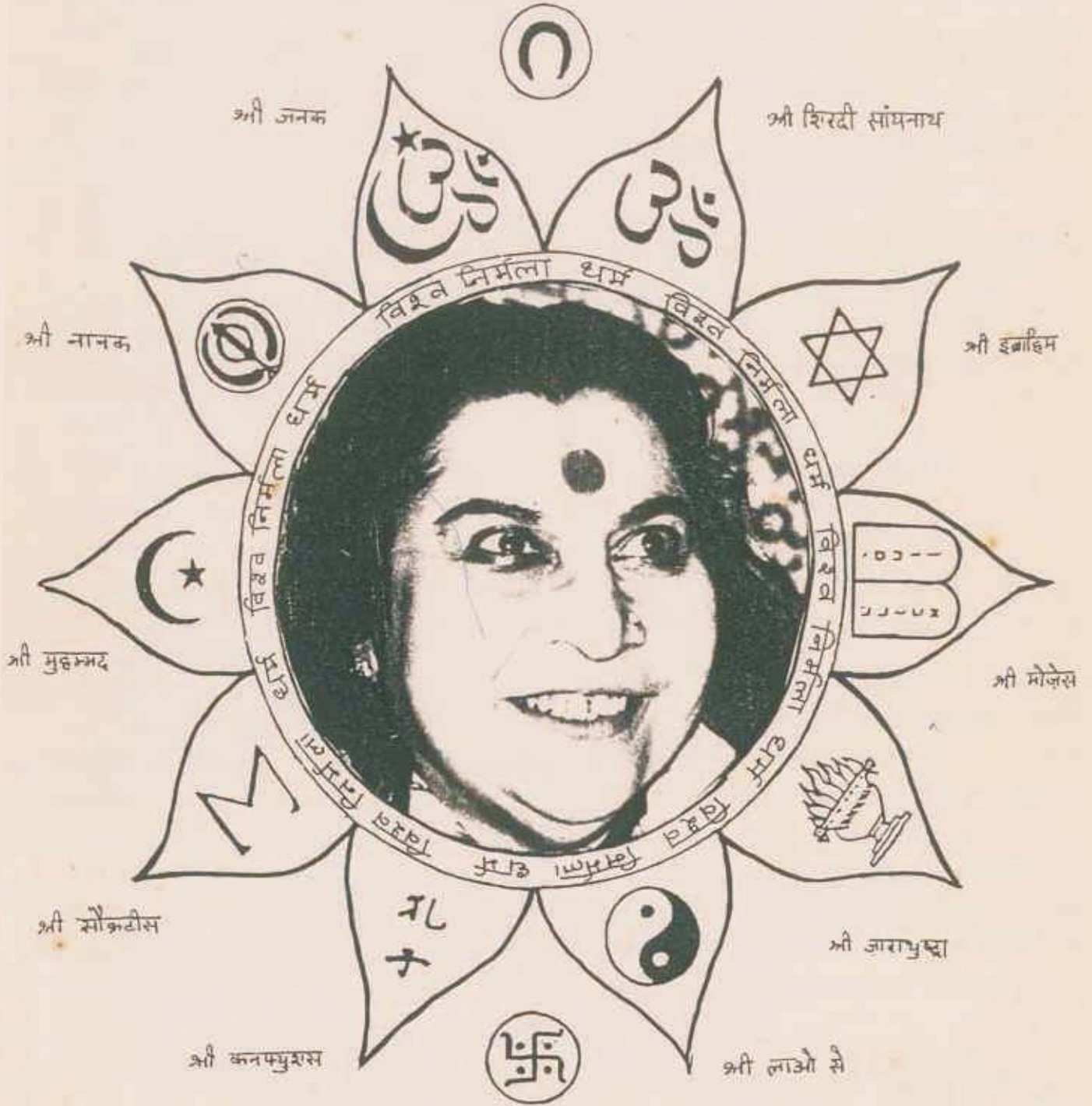

चैतन्य लहरी

1990

खंड 2 अंक 9 व 10

मराठी आवृत्ति

"तुम्ही जेव्हा तुमच्या गुरुची पूजा करता त्यावेळी तुमच्यामधील या गुरुची सुध्दा पूजा होते. तुम्ही त्याचा आदर करता, गौरव करता, जागृत करता, त्याचा अधिकार करता."

- श्री माताजी निर्मलादेवी
गुरुपूजा, फ्रान्स 1990-

श्री माताजीवि भाषण

इतर अन्य गुरुपूजापेक्षा सहजयोगामध्ये गुरुपूजेला फार वेगळा महत्त्व (अर्थ) आहे. तुम्ही जेव्हा तुमच्या गुरुची पूजा करता त्यावेळी तुमच्या मधील गुरुसुध्दा तुम्ही पूजत असता, असे इतर अन्य गुरु शिष्य परंपरेत नसते. कारण तुमच्यामध्ये गुरु, स्वामी जागृत केला गेला आहे. त्यामुळे जेव्हा तुम्ही तुमच्या गुरुची पूजा करता त्यावेळी तुमच्यामधील हा स्वामीसुध्दा पुजिला जातो. तुम्ही त्याचा मानसन्मान करता, गौरव करता, जागृत करता, प्रकटीकरण करता.

गुरुचा आठ आणि प्रथम गुण म्हणजे तो तुमची ईश्वराशी भेट करवतो. त्याचा अर्थ म्हणजे, कुंडलिनीचे उत्थापन करतो, आणि ब्रम्हचैतन्याशी संघान प्रस्थापित करतो. तुमचा गुरु आदिशक्ति असल्यामुळे आपण त्या व्यक्तीची आदिशक्तिशीपण भेट करवून देतो. नंतर दुसरा फायदा असा की, तुम्ही जेव्हा त्यांना आत्मसाक्षात्कार देता तेव्हा तुम्ही त्याचे दैवीशक्तीशी संघान करून देता इतकेच नव्हे तर तुम्ही त्यांची प्रत्यक्ष देवत्वाशी जे दैवी शक्तीचे स्रोत आहे - भेट करून देता.

सहजयोगी म्हणून तुमची जबाबदारी फार महान आहे. कारण तुमच्यामध्ये गुरु आहे. आपल्या मंत्रामध्ये आपण म्हणतो, "श्री माताजी, मी माझा स्वतःचा गुरु आहे". पण या "मी" आणि "माझा गुरु" यामध्ये आपण काय मिळवलं आहे? मी कुठे आहे ? मी स्वतःला मार्गदर्शन करू शकतो का ? मी मला स्वतःला आणि नंतर इतरांना मार्गदर्शन करू शकेन इतका, माझ्या चित्तामध्ये, आत्म्याचा प्रकाश व्यवस्थित प्रस्थापित आणि प्रकटीत झाला आहे का ? गुरुतत्त्वामध्ये तुम्ही स्वतःला निरखून पाहणे महत्त्वाचे आहे. - आत्मनिरिक्षण ! मी माझा स्वतःचा गुरु झालो आहे का ?

तुमच्या बाबतीत तुमचा गुरु आई आहे. एक स्त्री. त्यामुळे स्त्रियांमध्ये गुरुतत्त्वाच्या सर्व गुणांचे विकसन झालेले व्यवस्थितपणे प्रकट झाले पाहिजे. पण स्त्रियांमध्ये तसे झालेले नाही. त्या अजूनही आई किंवा पत्नी किंवा सहजयोगिनी आहेत. पण तुम्हांला अजून याचं आकलन झालं नाही की, तुम्ही सुध्दा गुरु आहात, कारण तुमची आई गुरु आहे. कारण ती स्त्री आहे. तुम्हांला सुध्दा त्या दर्जाचं घ्यायला पाहिजे की, लोकांनी म्हटलं पाहिजे, "या स्त्रीकडे पहा, कशा उत्तम प्रकारची गुरु आहे ती ! " लीडर लोकांकडून मी ऐकते की स्त्रिया अजून खूप दूर आहेत आणि फार धोडयांना ख-या सहजयोगिनी म्हणता येईल. अजूनही जर तुम्ही स्त्रीत्वाबद्दलच्या या सर्व गोष्टी राखत राहिला, वरचढपणामुळे निर्माण केले गेलेले स्त्रीत्वाचे हे सगळे दोष - कारण त्यांना नेहमीच नीच दर्जाविलं गेलं आहे.- ख्रिस्तिधर्मात त्यांना कधीच पवित्र मानलं गेलं नव्हतं. त्यांच्यामध्ये या आत्मविश्वासाचा अभाव आहे की, धर्म हा बाहेरून प्रस्थापित करण्यापेक्षा आतून प्रस्थापित होऊ शकतो.

संबंधांमध्ये, कुटुंबामध्ये, समाजामध्ये, धर्म प्रस्थापित करणं हे गुरुचं काम आहे. या सर्व गुरुंनी काही केलं नाही पण धर्म प्रस्थापित केला. पण धर्म प्रस्थापित करण्याआधी आपण आपल्याला निरखून पाहिलं पाहिजे. आपल्यामध्ये धर्म आहे किंवा नाही. धर्म असलेल्या व्यक्तीचा सर्व प्रथम गुण म्हणजे तो इतरांचे ऐकतो. तो आज्ञापालन करतो. पारिचमात्य स्त्रियांच्या बाबतीत चुकले आहे ते हे की, इतरांचे कसं रेकायचं ते त्या विसरल्या आहेत. आज्ञापालन कसं करायचं. त्यामुळे त्यांची मुले सुध्दा ऐकत नाहीत. तुमच्यामध्ये आज्ञाधारकता नसेल तर

तुमचे कोणी शिकणार नाही. प्रथम तुम्ही आज्ञाधारकपणा शिकला पाहिजे. कबीरासारखी व्यक्ति अज्ञात जातीमध्ये जन्मली होती. तरळ कोणाकडे ते जाऊ शकत नव्हते. रामदास रोज सकाळी गंगा नदीवर स्नानासाठी जात. एके दिवशी कबीर त्यांच्या पाय-यांवर पडून राहिले आणि अंधारात गुरूंना दिसले नाही आणि त्यांच्या पावलांनी त्यांना स्पर्श केला. त्यांनी विचारले "तुम्ही कोण आहात?" कबीरांनी उत्तर दिलं, "मी तुमचा शिष्य आहे." आणि त्यांची पाऊले धरली. त्यानंतर ते रामदासांचे शिष्य आणि महान संत झाले. त्यांच्या गुरुपेक्षा त्यांची अधिक माहिती लोकांना आहे. मूलभूत गोष्ट म्हणजे नम्रता. नम्रतेमध्येच तुम्हांला आर्शिवाद मिळू शकतात. तुमच्या गुरुचा जो दर्ज आहे तो तुम्हांला मिळू शकतो.

गुरुला माझ्या स्वतःच्या प्रतिबिंबामध्ये आलं पाहिजे. प्रथमतः तुमचं आयुष्य पूर्णपणे पारदर्शक पाहिजे. पारदर्शकता हे सहजयोगाचं मूलतत्त्व आहे. तुम्ही काय करता, कुठे जाता, कशा प्रकारे राहता, कशा त-हेने वागता, हे सर्वांना माहित असलं पाहिजे. जे लोक गुरु आहेत. ज्यांना लोक लीडर म्हणतात. ते खूप स्तोम माजवणारे लोक आहेत असं दिसून येतं. नेहमी स्वतःच्या शरीराविषयी विचार करतात. कोणी त्यांची काळजी घेतली नाही, अशी त्यांची कुरकुर असते. जसं काही त्यांना, सारखा कोणी छळ करत आहे अशी मानसिक तक्रार असावी. नाहीतर एक दिवस ते जेवले नाहीत अशी त्यांची तक्रार असते. कांही हरकत नाही तीन चार दिवस उपवास केलेला गुरूंसाठी चांगला म्हणजे या भुकेच्या कल्पनेच्या पलिकडे तुम्ही जाता. गुरुला भूक नसतं कारण ती पोटामध्ये असते आणि व्हायब्रेशन्स इतके असतात की, तुम्हांला काही खाऊ नये असं वाटतं. तुम्हाला काय खायला मिळतं, कसं खायला मिळतं, असा निरर्थकपणा लिडर्सच्या डोक्यांत असेल, तर सहजयोगात असून दूरिस्ट असल्यासारखे आहे. हा काही गुरुत्वाचा अविष्कार नव्हे. तुम्ही तुमची गुरु जशी आहे तशी पाहिली आहे. मी काय खाते, ते मला काय देतात. मला काय हवे आहे ते मला माहित नाही. मला काय आवडतं असं त्यांना वाटतं ते, ते मला देत राहतात. निवड असता कामा नये. पसंतीवर स्वतःचं चित्त फुकट दवडू नका. तुमची सर्व पसंत व्हायब्रेशन्स वर आधारीत पाहिजे भौतिक गोष्टींवर नाही. खाद्या खास पदार्थांची तुम्हाला गोडी असता नये. घवदार खाणं खाणं हे सुध्दा एक प्रकारचं व्यसन आहे. झेनने वहाच्या समारंभाची प्रथा पाडली. ही लोकांची मोठी परिक्षाव आहे. या प्रथेमध्ये ते खूप कडवट घहा देतात. ती एक मोठा धार्मिक विधीच असतो. विचार न करता कपाकडे लक्ष घायला ते सांगतात. कपामधून निर्विचारपूर्वक जाणीव साधण्याचा ते प्रयत्न करतात. एकदां तुम्ही तो घहा घेतला की तुमची जीभ कोणत्याही गोष्टींसाठी चांगलीच होऊ शकते. त्याची भरपाई करण्यासाठी ते तुम्हाला काहीतरी गोड देतात. ते इतकं गोड असतं की, ते कडू होतं हे फक्त जीभ काबूत ठेवण्यासाठी. हा समारंभ तुमच्या जीभेला इतके आघात देतो की, त्यानंतर तुम्हाला जे मिळेल ते तुम्ही खाऊ शकता.

अन्नाविषयी स्तोम माजवणारे लोक म्हणजे भारतीय. त्याचं कारण त्यांच्या त्रिपांनी त्यांना खराब केले आहे. उत्तम स्वयंपाक करून नव-यांना कसं हाताळायचं ते त्यांना माहित आहे. त्यांना त्यांच्या जीभेपलिकडे जाता येत नाही कारण ते एक मोठं कंडीशनिंग (रुढाचार) आहे. गांधीजी आंतशय उकडलेलं अन्ना वर मोहरीचं तेल घातलेले देत असत. जे कोणी खाऊं शकत नसे. लोकांनी अन्नाच्या चवीपलिकडे जावं यासाठी त्यांनी प्रयत्न केला. त्यासाठी ते लोकांना त्यांची शौचकुपे वगैरे साफ करण्यास लावीत म्हणजे वासा- विषयी संवेदनशीलता घालवली जाईल. ते काय खाणार आहेत हे फक्त ठरविण्यासाठी लोक आहारगृहामध्ये पंचेचाळीस मिनीटे घालवितात. सहजयोगामध्ये ही कल्पना सोडून देणं महत्त्वाचं आहे. सर्व प्रथम तुम्ही काय घेणार असं कोणी विचारता नये. मला सुध्दां मी काय घेणार असं विचारू नका कारण मला त्याबाबत विचार करावा लागतो. आणि मला निर्विचार

व्हायचं आहे. आपण अन्नाला किती बांधले गेले आहोत. हे आपण समजून घेतलं पाहिजे. ते आपल्या पोटांत जातं आणि याप्रमाणे आपलं गुरुतत्त्व खराब करतं. आणि आपली शारिरीक संस्था देखील खराब करतं. आपण अन्नाकडे न बघण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे. म्हणून ज्या लोकांना त्याचं गुरुतत्त्व विकसित करावयाचं होतं त्यांना उपोषण सांगण्यात आलं होतं. उपोषण म्हणजे तुम्ही निर्विचारतेत जाता आणि उपोषण किंवा अन्न यांचा विचार करत नाही. पण ते पुनर्विळ अन्नाचाच विचार करत असतात. त्यामुळे काही अर्थ नसतो. तुम्ही खा किंवा नका खाऊ तसेच असता. तुमचं मन अन्न प्राशन करीत असतं. तुम्ही कधी उपोषण संपवता आणि परत खाऊ शकता याचा विचार करण्यात तुम्ही मग्न असता. रुढाचार पाळण्याच्या आपल्या सवयी आपण काढून टाकल्या पाहिजेत.

मुलांनाही या बाबतीत योग्य शिक्षण दिलं पाहिजे. कधी मीठ नसतं, कधी साखर नसते, काही हरकत नाही. सहजयोगी, जे अन्नाशिवाय कितीही दिवस राहू शकतात त्यांना काही महत्त्वाचं नाही. सहजयोग्यांच्या बाबतीत अन्नाची चव किंवा भूक असं काहीच नाही. फक्त एकच तृष्णा आहे, पवित्र होण्याची, स्वच्छ होण्याची. पूर्ण वेळ आपण अन्नाचा विचार करतो, ही एकच गोष्ट आपल्या मनाला कलंकित करते. यवीच्या पलिकडे जायचे, हा एक प्रयोग तुम्ही केला पाहिजे. जो पर्यंत आपण अंतर्मुख होऊन पाहत नाही, प्रयोग करीत नाही तो पर्यंत आपण यावर मात करू शकत नाही कारण कुंडालिनीने कितीही प्रयत्नांती शर्ध केली तरी कंडिझनिंग इतक्या दृढ आहेत की, तुम्हाला गुरू बनवू शकत नाही. जर तुम्ही सर्व गुरूचे जीवन पाहिले तर त्यांचे लग्न झाले होते, त्यांना मुले होती, सर्वसाधारण जीवन ते जगत होते. पण त्यांच्या स्वतःच्या व्यक्तिगत आयुष्यांत ते पूर्णपणे अलिप्त होते. पहिली अलिप्तता अन्नापासून यापला हवी. काहीही तुम्हाला आवडणारं असू दे, खाऊ नका. ज्याला आईतुकीमची आवड आहे त्याचं लिचर आधीच खराब झालेलं असणार. तुम्हाला पास्ता आवडतो तर तो सोडून घ्या. तुम्हाला आवडणारी गोष्ट सोडून देणं शिका. म्हणजे तुमचं मन त्यापासून अलिप्त राहिल. अर्धपूर्ण त-हेने तुम्ही ही गोष्ट कार्यान्वित केली तर अलिप्तता फार सहज आहे. तुम्ही जर गुरू असाल तर तुमचं शरीर आणि कंडीझनिंग यांचा तुम्ही ताबा घेतला पाहिजे. स्वतःला कशाही प्रकारच्या अन्नाची तडजोड शिका. या छोट्या गोष्टी तुम्ही काढून टाकल्या नाही तर तुम्ही सहजयोगी म्हणवू शकत नाही. गुरुचा एक अविष्कार म्हणजे तो तृप्त आत्मा असतो आणि स्वयंपूर्ण असतो.

शरीरातील लागणारा दुसरा भाग म्हणजे सोयी, समाधान, पाश्चात्य सहजयोगी जीवनाच्या कोणत्याही मार्गावरून येत असतील तरी सुध्दा मी सांगितलं पाहिजे, की भारतीयांना त्यांच्याकडून शिकलं पाहिजे. ते कोणत्याही हुद्दयाचे, प्रतिष्ठेचे असतील पण ते भारत दौ-यावर येतात तेव्हा आत्म्याच्या समाधानात दंग असतात. खुर्ची किंवा बिछाना ते मागत नाहीत. या प्रकारे, तुम्हाला समजेल, शरीराच्या सोयींना काही महत्त्व नाही. शरीर हे कसंही झोपणार.

तिसरा भाग म्हणजे भौतिक दृष्टीकोन आणि डोळ्या मधील लालसा- भिरभिरणारे डोळे. सहजयोगी मंडळीचे डोळे स्वच्छ पाहिजेत. मग आहे लालसा आणि हावरेपणा. सहजयोग्यांमध्ये कदाचित लालसेचा भाग संपला असेल पण हावरेपणा अजून आहे. आणि व्यक्ति त्यात. हरवून जाते. भारतीयांमध्ये लालसेचा प्रश्न नाही पण अजून त्यांच्यामध्ये अधाशीपणा आहे. पाश्चिमात्पांमध्ये, त्यांच्यावर कोणी बसू शकले नाही तरी त्यांच्या पणजीच्या

वेळचं फर्निचर त्यांना आवडणार नाही कारण ते किती जुनं असतं. केवळ दिखाव्यासाठी ती व्यक्ति ते ठेवेल. भारतीय मूल्यांकनाप्रमाणे ते निरुपयोगी असेल.

भौतिक वस्तुविषयी एक फार सूक्ष्मांतील भौतिक दृष्टीकोन आहे, असा की त्याची पूर्णविक्रीचे मूल्य. अशी निरुपयोगी वस्तू म्हणजे घरात धडगं ठेवण्यासारखंच आहे. कारण कोणास ठाऊक किती लोकांनी ते वापरलं आहे. पुराणवस्तू म्हणजे पाश्चिमात्यत्वाचं व्यसनच आहे. फाटक्या तुटक्या, मळबाऊ, घणोरड्या वस्तूमागे लोक वेडे होतात हे भारतीयांच्या आकलनापलिकडे आहे. भारतात एक लेखक आहेत ज्यांनी दोन इंग्रजी व्यक्तिबद्दल गोष्ट लिहिली. बनारसच्या रस्त्याने ते जात असतांना त्यांना एका पितळेच्या भांड्याचा मार लागून ते त्यांच्या पायाशी पडलं यामुळे ते फार विडले. म्हणून त्या भारतीयांने त्यांना सांगितले हा लोटा फार मौल्यवान आहे कारण महान अकबर राजाने तो वापरला होता. त्या इंग्रजी लोकांवर त्याचा एकदम प्रभाव पडला आणि त्यांनी म्हटलं, आम्ही तुला माफ करतो पण हा पुरातन लोटा तू आम्हाला एक हजार रुपयांना दे. त्या भारतीयांने शिक्षा बुकवण्यासाठी ही धाप मारली होती. पुरातन वस्तुविषयीचा वेडेपणा आपल्या मनातून गेला पाहिजे. पुराण वस्तू मागे धावण्यापेक्षा पुरातन कलांचे संवर्धन करण्याला आपण पाठिंबा दिला पाहिजे. आपली निर्मिती आणि आयुष्याची गुणवत्ता त्यामुळे धुळीला मिळाली आहे. पुरातन आहे म्हणून रखावा वस्तूचा गौरव करता नये, पण त्याचं अंतर्गत मूल्य किंवा कला यांचा केला पाहिजे. सर्वात महत्त्वाची गोष्ट म्हणजे तिची व्हायद्वेशन्स बघणे. व्हायद्वेशन्स चांगली असली तर ती स्विकारली पाहिजे. कारण आपल्याकडे व्हायद्वेशन्सची भाषा आहे आणि आपण ती वापरली पाहिजे. एकदा तुम्ही हे केलं की काय करायचं ते तुमच्या तक्षात येईल.

सहज योगींमध्ये सर्वात वाईट गोष्ट म्हणजे तो आजारी आहे असे त्यानं समजणे. त्यामुळे सहजयोगाचे नांव खराबं होते. तुम्ही आजारी आहातअसं तुम्हाला अजूनही वाटतं तर सहजयोगाच्या बाहेर जा. एकतर तुम्ही बरे व्हा नाहीतर तुम्ही सहजयोगी नाही. तुम्ही जर सहजयोगी असाल तर तुम्ही कसे बरे होतां हे तुम्हाला पाहिलं पाहिजे. काही अडचणी असतात. हरकत नाही. उदा: मला आई म्हणून, आदिशक्ती म्हणून काही नावं असतात. काही शारिरीक गोष्टींना मला तोंड घावं लागतं. पण मी त्यांन निघते. तुमचं शरीर जसं आहे. तसं तुम्ही स्विकारलं पाहिजे. मला बरं नाही असं म्हणून तक्रार करत बसता नये. तुम्ही म्हातारे झाला असा कधीही विचार करता नये. तुमच्या आईकडे पहा. मला तशा प्रकारचे कधीही वाटत नाही. तर, तुम्हाला गुरु आहे, ती मूर्ति तुमच्या आत पाहिजे. आमच्या श्री माताजीकडे पहा, त्याचं वय काय त्या किती प्रवास करतात ! किती कार्य करतात ! ठिक आहे. तुम्ही म्हणाल, त्या आदिशक्ती आहेत. पण थोडीशी शक्ति तुमच्यामध्ये सुध्दा आहे. तुमच्या प्रभावी कर्तृत्वाने व्यक्तिमत्त्वाने ती शक्ती दाखविली पाहिजे. जर तुमच्यामध्ये नसेल, तुम्हाला अजूनही दतबल वाटत असेल तर त्याचा अर्थ तुम्ही सहजयोगी नाही. कितीही विचारा आणि ते तुमच्याकडे येऊ शकतं. तुम्ही सर्व जास्तच जास्त तरुण होत आहात. पण तारुण्याच्या मूर्खपणाने नव्हे तर वयाच्या गांभीर्याने !

जन्मतः आत्मसाक्षात्कारी जी मुलं आहेत ती खूप महान आहेत. जे माननीय नाही ते काही करणार नाहीत. ती उगाचच काही बोलणार नाहीत. नुसते साडी नेसून आणि कुंकू लावून तुम्ही सहजयोगी होत नाही. सर्वप्रथम गांभीर्य कुठे आहे. जेव्हा जरूर आहे तेव्हा फक्त बोललं पाहिजे. जन्मतः आत्मसाक्षात्कारी मंडळी थोडेच शब्द बोलतात. पण इतके सुरेख शब्द ते बोलतात. ते अत्यंत आज्ञाधारी असतात. त्यांचे गुरुत्व जसा प्रकारे कार्यान्वित होते. आपणही तसं वागतो का ? का आपल्या उन्नतीसाठी योग्य नाही असं काही आपण करतो आहे ?

सहजयोगामध्ये येऊनसुध्दा स्वतःच्या अंतर्भावामध्ये झोकून पाहण्याचा प्रयत्न तुम्ही केला नाही तर तुमच्या गुरु बरोबर तुमची तुलना करण्याचा तुमचा निकष-बिंदू सर्वथा चुकला आहे.

सर्व काही योग्य प्रमाणबद्धतेत समजून घेतले पाहिजे की, आपण सहजयोगी आहोत. सहजयोग्यांसाठी आय प्रथम गोष्ट म्हणजे इतरांविषयी त्याला प्रेम पाहिजे. नेहमीच जर तुम्ही स्वतः विषयी काळजीत असला तर तुम्ही इतरांवर प्रेम करीत नाही. दुस-यांची सोय पाहता कां? इतर सहजयोगीबद्दल तुम्हाला सहानुभूती वाटते का ? तुम्ही पलिकडे जाऊन त्यांना मदत करता का ? बरेच सहयोगी, सहजयोगी नसलेल्या मंडळींची बाजू घेऊन सहजयोगींना काळीमा लावण्याचा प्रयत्न करतात. तुम्ही या नव्या जातीने आहात. जे या नव्या जातीचे नाहीत ते कोणावरही हल्ला करतात. सहजयोग्याला मदत करणे हे तुमचे कर्तृत्व आहे. कारण तो तुमचेच हात, डोके आहे. त्याचं काहीतरी चूक असेल हरकत नाही. सहजयोग्याला तुम्ही भरघोस पाठिंबा दिला पाहिजे. नंतर तुम्ही त्याला सुधारू शकता.

हे आकलन आणिही माननीयता फक्त शांततेमधून येते. तुम्ही जर सर्व वेळ बोलत असाल तर ते तुम्हाला गहन व्यक्तिमत्त्व देणार नाही. बायकांनी मौनव्रत घेणे उत्तम म्हणजे गप्प बसणे. सर्व लीडर्सनी मला सांगितले आहे, बायकांचा हा मोठा प्रश्न आहे. त्या बोलत, गोष्टी पसरवित असतात. जर तुम्ही त्यांना व्यासपिठावर येऊन बोलायला सांगितले तर त्या धरधरू लागतील. किती जणी भाषण देऊ शकतात. समजून घ्या की, तुम्ही भाषण देऊ शकत नसाल तर तुम्ही न बोलणे बरे. तुम्हाला भाषण देता आले पाहिजे कारण तुमची आई ल्ही आहे आणि ती भाषण देते. तुमची गुरु म्हणून मला तुम्हाला सांगितले पाहिजे की, तुम्हाला बर जायवं आहे आणि कुजबूज न करणे तुमच्यासाठी चांगले आहे. "मौनम् सवार्थं साधनम्" नुसतं गप्प बसा. कोणी जास्त बोलत असेल तर नुसतं गप्प बसा. जर कोणी हल्ला करू पाहत असेल, शांत बसा. ही शांतता प्रस्थापित केली पाहिजे. आणि जास्त न बोलण्याने ती प्रस्थापित होते. चर्चे मध्ये लोक अशी शिस्त पाळतात. जी कृत्रिम जागा आहे. ते शांतवाटेर करीत नाहीत. आता तुम्ही ज्या जागेमध्ये आहात, तिथे त्या प्रकारची शांतता, त्या प्रकारची समजणूक, त्या प्रकारचा अंदाज पाळला पाहिजे. पण अजून आपण त्या प्रकारचं गुरुतत्त्व विकसित न केल्याने ते राहिले आहे. तुम्ही जर ते विकसित केले तर ते लगेच कार्यान्वित होईल. तुमचं गांभीर्य तुमच्या वागणूकीत प्रतिबिंबित होईल. कोणा विषयी चर्चा करतांना, इतरांविषयी चर्चा करणे, एका हाताचं चारित्र्य तुम्ही दुस-या हाताशी चर्चिता का ?

सहजयोगामध्ये विवाह ही काही इतकी महत्त्वाची गोष्ट नाही, काही लोक विवाहावर फार जास्त लक्ष देतात. मग विवाह ही डोकुदुखी होऊन बसते. पूर्ण चित्त तुम्ही कसे विवाह करणार याकडे जाते. तुम्ही सहजयोगात आला आहात. तुम्ही संन्यासी आहात. तुम्ही फक्त सहजयोगाशी विवाह केला आहे. म्हणायला पतिपत्नी असे आहेत पण ते सहजयोगी नसतील तर तुम्ही संपलात. सहजयोगाआधी विवाह ही फक्त हास्यास्पद गोष्ट होती. दर तित-या दिवताला घटस्फोट होत होता. नंतर जेव्हा सहजयोगांत त्यांनी विवाह केला तेव्हा ते सर्वात जास्त रोमँटिक होते. भारतामध्ये खेड्यातसुध्दा लोकांनी तक्रारी केल्या कशाप्रकारचे लोक आहेत हे त्यांना अजिबात नम्रता नाही. आपल्या वैवाहिक जीवनात ते साधुत्व तो संन्यास, तो सर्वसंग परित्याग अविष्कृत झाला पाहिजे. तुमच्या पतिशी तुमचे संबंध असू नये असे नाही मी म्हणत, पण खाजगीरित्या अशा प्रकारे तुम्ही

वागंतात तर पूर्ण सहजयोग तुम्ही घुळीला मिळवाल. पाश्चात्य देशात अशी कल्पना आहे की, तुम्ही प्रेमात पडता, मग तुम्ही वर चढणार नाही. फक्त खाली जात. ही नव-याची काळजी प्रेम वगैरे निरर्थक आहे. तुम्हाला साक्षीस्वरूपात असलं पाहिजे. अलिप्ततेने राहून पतीची स्थिती आणि पत्नीची स्थिती पाहिली पाहिजे. लग्न झाल्यावर लगेच लोकांना हनीमून वगैरे करावचा असतो. जुन्या कंडिशनीजमुळे या कल्पना आलेल्या आहेत आणि हनीमूननंतर ते येतात आणि म्हणतात, "श्री माताजी, हा विवाह चालू शकणार नाही" सावकाश, हळू जाऊन ठरविलेलं बरं. भारतीयांकडून लजेवी संवेदना तुम्ही शिकली पाहिजे. पती पत्नी समाजामध्ये कधीही जवळ बसत नाही. ते फक्त खाजगीमध्येच असतं. समाजामध्ये पुरुष पुरुषांजवळ बसतात. स्त्रियांनी स्त्रियांजवळ रहावं. पुरुषांमध्ये इर्ष्या असूया. सत्ता काबीज करण्याचे दृष्टिकोन असतात आणि ते लीडरशिप बदल चर्चा करतात. तुम्ही लीडर होणार नाही असं सांगितलं तर त्यांना धक्का बसतो. लीडरशिप हे कांहीतरी खूप कॅम्फीट-स्थायी आहे असं त्यांना वाटतं. ही दंतकथा आहे. सहजयोगामध्ये "लीडर" असं काही नाहीच हा नुसता एक चुटका आहे आणि गंभीर चुटके सांगण्यात तुमची आई फार चांगली आहे. तेव्हा काळजीपूर्वक रहा. हा फक्त परिशेवा बिंदू आहे. मी तुमची त्या पातळीवर परिक्षा घेते आणि लगेच माणूस अहंकाराच्या घोड्यावर चढला की मला कळतं. तेव्हा मानसिक दृष्टिकोन वेगळा असला पाहिजे. आपलं प्राधान्य बदललंच पाहिजे.

पहिलं प्राधान्य आपला उत्कर्ष. तुमच्या उत्कर्षासाठी तुमच्या सर्व शरीराला शिक्षा घावी लागत असेल किंवा तुम्हाला किंवा रखावं कंडीशनिंग असेल तर त्यापासून मुक्त व्हा. नुसतं स्वतःला अंतर्मुख होऊन पहा. आत्मसाक्षात्कार म्हणजे स्वतःला जाणणे. जेव्हा तुम्ही स्वतःला समजून घ्याल, आणि त्याला काय विकटले आहे ते जाणाल तेंव्हा नुसतं ते पूर्णपणे काढून टाका. तुम्हाला हव्या त्या मागिने ते करा. शरीर, मन आणि सगळं काही तुमचे गुलाम असणं म्हत्वावं आहे. कशानेही तुमच्यावर अधिकार गाजवतां नये. तुमचं शरीर काही विचारण्यासाठी कसं काय धजतं ? तुम्ही आत्मसाक्षात्कारी आहात हे सिध्द करण्यासाठी तुमच्याकडे ती तरी परिक्षणे आहेत. माझ्या सान्निध्यात जर तुम्ही प्रकाश बनता तर तुम्ही तो प्रकाश बरोबर नेता पाहिजे. अंतरंगात प्रवेश करण्याचा एकच मार्ग म्हणजे ज्यावेळी " श्री माताजी" कशा बदलही बोलतात त्यावेळी आई माझ्या बदल बोलते आहे, मला सुधारते आहे, मला सांगते आहे हे जाणून घेणे. तरच ते आत मिरून आकलन होईल आणि कार्य करेल.

दुसरं म्हणजे, हे ब्रम्हचैतन्य आपली काळजी घेत आहे असा विश्वास. मीस्को ते मिलान ट्रेनेने जावं असं वाय-वृंदाला सांगण्यात आलं होतं. हंगेरीच्या सीमेवर त्यांच्याकडे हंगेरीचा व्हीसा नसल्यामुळे त्यांना आगगाडीतून उतरवून घेण्यात आलं. काय करावं हे न कळल्याने स्टेशनच्या प्लॅटफॉर्मवर ते बसले होते. त्यांच्याकडे व्हिसा नव्हता, भाषा येत नव्हती, जास्त पैसे नव्हते. निराधार अवस्थेत ते तिथे होते. पण ते सर्व हसत आणि आनंदात होते. कोणालाही असं वाटलं नाही की ते अडचणीत आहेत. इतकी शरणागती होती. मग कस्टमचे लोक त्यांना प्रश्न विचारू लागले. संभाषणाच्या ओघात त्यांनी कस्टम ऑफिसरना आत्मसाक्षात्कार दिला. प्रेमाच्या शक्तिवर तुम्ही विश्वास ठेवता कां ? सीमा पार करण्यासाठी कस्टम ऑफिसरनी त्यांना स्वतःच्या गाड्या दिल्या. नंतर दोन पुगोस्ताळ असलेली एक रिकामी बस आली. आणि बस ड्रायव्हरने त्यांना त्यांची अडचण विचारली आणि त्याला सुध्दा आत्मसाक्षात्कार मिळाला. त्या ड्रायव्हरने त्यांना धेट मिलान आब्रमपर्यंत नेऊन सोडले. म्हणून तुमचा स्वतःवर आणि ती शक्ति, तिने तुम्हाला पूर्णपणे वेढले आहे तीवर पूर्ण विश्वास पाहिजे. एकदां तुमचा विश्वास बसला की, तुम्हाला समजेल की, जरी ती तुम्हाला इतकी मदत करणारी आणि दयाळू असली तरी त्याच पातळीवर जर तुम्ही तिचा अनादर केला तर ती खूप अपायकारक होऊ शकते. तेव्हा गुरुनिंदा कधी रेकू नका. जर कोणी तुमच्या गुरुविषयी

वाईट बोलले तर नुसते तुमच्या कानावर हात ठेवा आणि ऐकणे नाकारा. लोक जे भौतिकवादी आहेत, आणि पैशांबद्दल बोलतात, त्यांना तुम्ही सांगितले पाहिजे की, कॅन्सरच्या रोग्यांकडून आणि इतर रोग्यांना बरे करून त्यांच्याकडून पैसे कमविणे ब्री मातार्जीना सहज सोपं होतं. पण त्यांनी कधीच काही घेतलं नाही. जर त्या मोठ्या घरात राहत असल्या तर तिथे त्या राहत नाही तर सहजयोगी राहतात. सहजयोगी यांमध्ये अजूनही तो त्वतः बदलवा पूर्ण विश्वास आणि पूर्ण निश्चय, जिथे तुम्ही ठासून सांगितले पाहिजे त्याचा अभाव आहे. जर कोणी तुमच्या गुरुविषयी चुकीचे सांगत असेल तर तुम्हाला ठासून सांगितले पाहिजे.

अध्यात्मकतेबद्दल आपण किती संवेदनाक्षम आहोत ते आपण पाहिले पाहिजे. खादी व्यक्ति निगेटिव्ह असेल तर तिला कांही सहजयोगी इतका आधार देतात. तुमचा कॅम्प्युटर जर चूकीचा असेल तर काय उपयोग आहे. खादी व्यक्ति सहजयोग्यांमध्ये चांगली असेल, त्या व्यक्तिला व्हायझेशनस असतील. तो साधा, कांही गृहित न धरणाऱा असेल, तो श्रीमंत किंवा सुशिक्षित नसेल, पण त्या व्यक्तिये व्हायझेशनस तुम्ही पाहिले पाहिजेत. मग तुम्ही परिक्षण करू शकता. तो चांगले बोलतो, विद्वान आहे यावरून तुम्ही व्यक्तित्वाची परिक्षा करू शकता का ? जो व्यक्तित्वाची व्हायझेशनस बघतो आणि पारख करतो तो सहजयोगी. मी पाहिलं आहे की, कधी कधी, तीडर्तसुध्दा खाद्या पूर्णपणे निगेटिव्ह व्यक्तिये समर्थन करतात. ते मला सांगतील, किती चांगला आहे तो माणूस कारण त्याने इतक्या पैशांची देणगी दिली, तर मग काय ?

बहुतांशी गुरूंना स्वतःलाच बाधा असतात. त्यांना महत्त्वाकांक्षा असतात आणि त्यांचा अहंकार वर येतो ते खूप तापट डोक्याचे असतात, गुरूला प्रथमतः स्वतःला खूप शांत, हळूवार आणि चांगली व्यक्ति असलं पाहिजे. त्याने बळबरी करता नये, आणि कांही मागता नये. आदर हा मिळवायचा असतो, बळकावून घ्यायचा नसतो. एकदां का तुमचा उत्कर्ष होऊ लागला, तुमची सूज्ञता, तुमची आकलनशक्ति, आत्मा मग सर्व कांही व्यवस्थित कार्यान्वित होतं. तुम्हांला कांही मागावं लागत नाही. कशाची याचना करावी लागत नाही. तुम्हांला कशाची तक्रार करावी लागत नाही. सर्वकांही कार्यान्वित होतं. सर्व गण आणि देवदूत तुमची काळजी घेतात. जर तुम्ही अर्धवट असला तर ते तुमच्या खोड्या काढतात. ते तुम्हाला अडखळवतील. तुम्ही डकडे तिकडे जात. ते विदूषक देखील आहेत. आणि तुमच्याशी जोक्स करतील. तुमच्यामध्ये अडचणी करतील. आपल्याला समजलं पाहिजे की, जगाच्या उधारासाठी आपण इथे आहोत. तुम्ही तुमची जबाबदारी समजाल अशी मला आशा आहे. गुरु म्हणून आपण कसं असलं पाहिजे हे प्रत्येकाला समजलं पाहिजे. कशाप्रकारे वागलं पाहिजे हे कसं कार्यान्वित होणार आहे.

गुरु हाण्यासाठी तुम्हांला खूप परिपक्वता पाहिजे. माझ्याबरोबर काळजीपूर्वक रहा. मी फार साधी आहे आणि मी महामाया आहे. माझ्याबरोबर स्वतंत्रता तुम्ही घेऊ शकत नाही. माझ्याबरोबर खूप सवलती घेतल्यात त्याचा अर्थ असा होतो की, तुम्ही माझे शिष्य नाही. शिष्याला गुरुपासून अंतर राखून रहावं लागतं. दर वेळेला तुम्ही माझ्या खोलीत नुसतं घालत आत घेऊ शकत नाही. तासन् तास तिथे बसायचं. माझ्याशी गप्पा गोष्टी करायच्या, तुम्हाला अधिकार नाही. फक्त मी तुम्हाला बोलावलं किंवा तुमच्यासाठी विचारलं तर तुम्ही आलं पाहिजे. गुरुवर तुम्ही गोष्टी लादतां नये. "कृपा करून या, हे ऐका, ते करा " ते असता नये.

सर्वकांही पारदर्शक पाहिजे. प्रत्येकाला एक दुस-याची माहिती पाहिजे. गुरूंना एकमेकांविषयी असूया असता नये. एकमेकांचा सहवास पूर्णपणे उपभोगला पाहिजे. इतरांपेक्षा सुध्दा एकमेकांचे गुण गृहण केलं पाहिजे. मग त्यांना आकलन झालं पाहिजेकी, ते गुरु झाले आहेत. सगळे गुरु कधीच एकमेकांशी भांडले नाहीत. त्यांनी एकमेकांना उचलून

धारलं. खरंतर, ते एक तत्व परत परत जन्मलेलं होतं. फक्त सैतानी लोकच आत्मसाक्षात्कारी किंवा अवतार यांच्या विरोधांत बोलतात.

आपण सर्व एका विमानात बसले आहोत. आणि आपल्या सर्वांना एका सुंदर जागेमध्ये उतरायचं आहे. पण प्रथम आपल्याला पूर्ण विनयशीलता आणि शरणागति आत्मसात केली पाहिजे. जो पर्यंत तुमच्या हृदयामध्ये ती विनयशीलता आणि शरणागती येत नाही, गुरुतत्व जागृत होऊ शकत नाही. प्रथम तुम्हाला शिष्य झालं पाहिजे. मग गुरू. जर तुम्ही माझ्यावर प्रेम करत असाल, माझा आदर करत असाल तर ती नम्रता खूप सहज येते.

ईश्वर तुम्हाला आर्षिवाद देवो.

उत्तर अमेरिकेची राष्ट्रीय पूजा (सारांश)

सेन डिअेंगो

28 मे 1990.

अध्यात्माच्या क्षेत्रामध्ये अमेरिका हा फार महत्त्वाचा देश आहे. कारण विराटाच्या योजनेमध्ये ते विशुद्धीचं स्थान आहे. विशुद्धीचं एक फार महत्त्वाचं उप-चक्र आहे. ते म्हणजे हंता चक्र.

जर्मनीमध्ये हंता चक्र पूजा झाली आणि तीने कार्य केले आहे. जर्मन लोकांचा विवेक सुधारला आणि जुन्या चूका ते उमजले. रशियाला आत्मसाक्षात्कार देण्यासाठी जाणारे तेच पहिले होते आणि बर्लिनची भिंत तोडून पूर्व जर्मनीच्या लोकांचे त्यांनी स्वागत केले.

हाल अपेष्टा, भिती आणि बलिदान यामुळे ईस्टर्न ब्लॉकचे लोक सुन्न झाले आहेत. त्यांचा विवेक विकसित झाला आहे. पण अमेरिकन लोकांकडे दैवी विवेक नाही. त्यांच्या आर्षिवादांनी त्यांना बिघडविले आहे. धर्म काय आणि अधर्म काय हे त्यांना दिसत नाही. फार आश्चर्याची गोष्ट आहे की, त्या धाकाने, त्या भितीने सर्व लोकांमध्ये हे शहाणपण कसं वाढलं आहे. ते सुध्दा सर्वात जास्त समृद्धी असलेल्या देशापेक्षा इतरन ! ब्रीकूष्णांनी पांडवांना मदत केली कारण ते धार्मिक होते. तरी सुध्दा अमेरिका नेहमी चुकीच्या गोष्टींना आधार देत आहे. जे इतर देशांमधील हकूमशाही. खोटे गुरू इथे स्थायिक झाले कारण त्यांना समजलं इथे लोकांना दैवी विवेकबुद्धी किती कमी आहे ती.

अब्राहम लिंकनची लोकशाही, जी लोकांसाठी असावयात पाहिजे ती लुप्त झाली आहे. सरकार त्याच्या स्वतः च्या फायद्याकडे बघतं त्याच प्रमाणे लोकसमुदाय देखील. जे चोर होते, ज्यांनी इतरांना फतविले, ते यशस्वी होऊ शकले. निवडणूका जिंकू शकले आणि ही पध्दती जगभर पसरली. प्रत्येक देशाचे पुढारी पैशाकडे झुकणारे झाले. लोकशाही फक्त या आकलनाने कार्य करू शकते की, " जर तुम्ही सामुहिक व्यक्ति झाला नाही तर सुरेख गुण असलेलं

औदार्य तुम्ही उपभोगू शकणार नाही.

अमेरिकेमध्ये सहजयोग पसरण्यासाठी इथल्या सहजयोगींना खूप गहनतेमध्ये उतरणं फार महत्त्वाची आहे, म्हणजे ते त्याची सुरुवात करू शकतात. जर त्यांना यात अपयश आलं तर त्यांनाच जबाबदार ठरलं जाईल. हंगेरीमध्ये एक सहजयोगी त्या देशाचं त्यातंत्र्य मिळवायला पुरेपुर होता. सहजयोगी मंडळींना समजलं पाहिजे की, ते पाया आहेत त्यामुळे त्यांना गहन, समंजस आणि खुल्या दिलाचे असले पाहिजे. अजून ते भूतकाळाला आणि अतिक्रामक रुढींना विकटून आहेत. कोणावरही प्रेम करणं, त्याच्याशी दयेने वागणं हे किती नैसर्गिक असलं पाहिजे कारण तुमचा आत्मा तसा असतो. तो प्रेम करतो. तो प्रेमाचा आनंद उपभोगतो. प्रेम देण्याचा आनंद उपभोगतो.

आपल्या आत्म्याचा अविष्कार होण्यासाठी आपल्याला त्याचं नैसर्गिक स्वरूप जाणलं पाहिजे. आणि अंतर्मुख होऊन प्रामाणिकपणे त्याच्या नैसर्गिक धर्माविरुद्ध जे आहे ते सारे काढून टाकले पाहिजे. ज्या वेळी गहनता वाढते त्यावेळी ते लोकविलक्षण असतं, कारण दैवी शक्ति वाहते. दैवी शक्तिला वाहण्यासाठी माध्यम लागतं जे पूर्णपणे स्वच्छ, अहंकार विरहित असेल.

अमेरिकेच्या प्रश्नांपैकी अनेक प्रश्न जगात दुसरीकडे कुठेच अस्तित्वात नाहीत. फक्त एकच उत्तर म्हणजे सहजयोग हे आपलं एकच काम समजून लढ्याची तयारी करणे. सहजयोगी मंडळींची गुणवत्ता उंचावली पाहिजे. आणि त्यासाठी पहिली गरज म्हणजे सामूहिकता. अमेरिका विशुद्धी चक्राचं प्रतिक आहे आणि ते सामूहिकतेचा अविष्कार आहे.

दैवी विवेक शक्तीचं पावित्र्य मिळवण्यासाठी, जी दुसरी खूप महत्त्वाची गुणवत्ता आहे, जी अमेरिकेत अतिकृत झाली पाहिजे. जी सर्व काही स्वच्छपणे पाहू शकते. आपण सामूहिकतेमध्ये राहिलं पाहिजे आणि प्रामाणिकपणे ध्यानांत उतरलं पाहिजे. ध्यान म्हणजे फोटोसमोर बसणे नव्हे. तर ते अंतं पाहिजे जे कार्यान्वित होतं. त्याने परमवैतन्याला कृतीमध्ये उतरविले पाहिजे. ज्या योगे सारे कांही चमत्कारिक रित्या कार्य करू लागेल. हे होत नसेल तर काहीतरी चुकलं आहे.

अमेरिकेन लोकांना एका खूप सोईनी युक्त बिना अडचणीच्या जीवनाची, जिथे सर्व कांही तयार असतं. संवय झाली आहे. या प्रकारचं आयुष्य कंटाळवाणं असतं. आम्हानकारक परिस्थिती, तोच तो पणा एका घटनेत बदलते. उदाणार्थ: अनेक लोक मिळून एक छोटी खोली वापरीत असले तर स्नान करणं किंवा खोली ओलांडून जाणं हे सुध्दा एक साहस बनतं. सोई अत्यंत प्रिय असणा-या लोकांना दूरदृष्टी नसते. ही वागणूक धोकादायक आहे. त्यांच्या कंटाळवाणेपणामध्ये अमेरिकन लोक घातक गोष्टी करतात.

पती-पत्नीमध्ये भांडणे आणि घटस्फोट असण्याचे मुलभूत कारण म्हणजे ते सतत तुलना करीत असतात. "मी इतकं काम केलं, त्याने इतकं काम केले! यारेवजी एकमेकांना आनंद देण्याच्या हेतूने जर त्यांनी काम केलं, तर केवळ एका व्यक्तिला सुखी करण्याच्या आनंदाने सर्व गैरतोयी आणि धकवा दूर होईल. कांहीही मिळवण्याचा उत्तम उपाय म्हणजे, त्याबद्दल विचार न करणे, पण सारे कांही श्री माताजींच्या चरणकमलांवर अर्पण करणे, कारण जेव्हा आपण शरण जातो तेव्हा दैवी शक्ती आपल्यामधून वाहू लागते. हा महंमताहेब आणि श्रीकृष्णांचाही संदेश होता. ज्यांनी स्पष्ट सांगितलं, " सगळे धर्म विसरा. फक्त मला शरण जा." आणि एकदा का अमेरिकेमधील सहजयोग्यांमध्ये ती शरणागति विकसित झाली की दैवीशक्ति सगळ्याची काळजी घेईल, पण त्यासाठी आपण ते लिच्यावर सोपविले पाहिजे.

पण अजून आपण महत्वाकांक्षी आहोत आणि चूकीच्या गोष्टींना प्राधान्य देतो. महत्वाकांक्षा असण्याची काही गरज नाही. महत्वाकांक्षा ही कल्पनात्मक गोष्ट आहे. पण सहजयोग हे सत्य आहे. दैवी शक्तिला हवं त्याप्रमाणे गोष्टी कार्यान्वित होतील. सगळं काही विनाअडचणीचं व्हावं, आपल्याला हवं तसं व्हावं हा सहजयोगाचा मार्ग नव्हे. जे कांही आपल्याला मिळेल त्यामध्ये ईश्वरी शक्तिचा हात आपण पहिला पाहिजे.

अमेरिकेमध्ये सहजयोगाची तुरुवात करण्यासाठी फक्त धोडे, खूप गहन दजघि सहजयोगी पाहिजेत. अमेरिकन लोक इतक्या सहजपणे मूर्ख ठरले गेले नसते तर निगेटिव्हिटी, अगुरु यांना आपली मुळे स्थापित करता आली नसती.

"जर आपल्याला एक गोष्ट समजली की, आपण ज्या धरतीवर राहतो, ज्या देशाची धरती कृष्णाने आर्शिवादीत केली आहे, ज्याला योगेश्वर म्हटलं आहे. तेव्हा पहिला भाग हा होता की, जेव्हा त्याने या सर्व गोष्टींचा नाश केला. तो योगेश्वर होता. योगासाठी दैवी शक्तिशी संघान बांधण्यासाठी असलेली ईश्वरी शक्ति होता. तो ईश्वर होता. तो दैवत आहे. जर तो दैवत होता, या क्षेत्रावर राज्य करीत होता, तर तुम्ही काय असलं पाहिजे ? योगाचे आपण घनी असलं पाहिजे. मनाने नाही, पण उच्चतर स्थितीमधील, त्या स्थितीला जर ते साध्य झालं तर तुम्ही लोक उच्चतमामधील उच्चतम योगी बनलं पाहिजे. कारण तुमच्याकडे ती शक्ति या जागेमध्ये अस्तित्वात आहे. ती इथे आहे. कितीतरी जणांनी मला सांगितलं आहे, श्री माताजी, आतां तुम्ही अमेरिकेबद्दल काळजी करू नका, वितरून जा. तिथे कार्य कार्यान्वित होणार नाही. पण मला माहित आहे, इतकी प्रचंड शक्ति योगेश्वराच्या या देशामध्ये अस्तित्वात आहे आणि जर तुम्ही योगेश्वराची शक्ति वापरली, तर पूर्ण मानवतेसाठी या परिस्थितीत, जेव्हा इतिहास नवं रूप घेत आहे तेव्हा, खूप चांगलं कार्य करू शकतां."

"प्रत्येक जण अध्यात्मवादाविषयी बोलत आहे. आणि तुम्ही ते लोक आहोत-ज्यांच्यामध्ये ते आहे! तुम्ही ते आहोत ज्यांच्यामध्ये सर्व शक्ति आहेत. तुम्ही ते आहोत, जे ती पसरू शकतात. एकदा तुम्ही ती पसरवू लागला की, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की, प्रत्येक क्षेत्रामध्ये प्रचंड उत्तुंगता तुम्हांला साध्य होईल. योगेश्वर, जो या देशाचे आराध्य दैवत आहे त्याची शक्ति तुम्ही वापरली पाहिजे. मी तुम्हा सर्वांना आर्शिवाद देते की, तुम्हां सर्वांना ती सृजता, ती गहनता यावी. कसंही करून त्या गहनतेला तुम्ही स्पर्श करावा. ते होण्यासाठी प्रयत्न करा. निरर्थक भांडणे आणि गोष्टी थांबवा. सामूहिकतेमध्ये या. एकमेकांना समजून घेण्याचा प्रयत्न करा. तुमची हृदये उघडा. तुम्हांला इतकी गहनता आहे. तुम्ही या देशामध्ये जन्मला कारण योगेश्वराला तुम्ही इथे जन्म घेणं हवं होतं. आणि त्याच्या प्रेमाचं सारं औदार्य ओतून त्याने तुम्हाला आर्शिवादीत केलं आहे."

"माधुर्याची मूर्ती, गोंडवा ते माधुर्य तुम्हांला आत्मसात केलं पाहिजे आणि ते माधुर्य तुम्हांला पसरविलं पाहिजे. एकमेकांचा आनंद तुटण्याचे संबंध, एकमेकांना समजून घेण्याचे संबंध, मधातारख्या गोंड्याने भरलेले असावेत. मला खात्री आहे, ते कार्यान्वित होईल. सर्वांसाठी ते कार्यान्वित झालं पाहिजे म्हणजे जे सामूहिकतेपासून दूर पळतात, त्यांनी खूप काळजीपूर्वक असलं पाहिजे".

- श्री माताजी सोव्हिस्ट युनियनला भेट देतात -

27 जून ते 2 जुलै 1990

मौस्को, लेनिनग्राड आणि किव्ह मध्ये प्रचंड स्पोर्ट स्टेडिअममध्ये श्री माताजींच्या जाहीर सभा घेतल्या गेल्या. लोकांची प्रतिक्रिया कल्पने-पलिकडे होती. प्रत्येक सभेला मौस्को आणि लेनिनग्राडमध्ये दहा हजारांहून अधिक साधक प्रत्येक सभेला आले. श्री. माताजींनी आत्मसाक्षात्कार दिल्यानंतर, आम्ही अत्युच्च आनंदाच्या उन्मादां होतो. जवळ जवळ सर्व साधकांनी त्यांचे हात वर केले, त्यांना आत्मसाक्षात्कार मिळाल्याची ती ग्वाही होती. आमच्या सर्व बंधू भगिनींना, त्यांचे वकाळणारे डोळे, चमकणारे चेहरे, उत्तरोत्तर चढत जाणारा व्हायद्वेशान्तचा वर्धाच पांच रोमांचकारी दृश्य पहायला मिळालेलं आम्हांला खूप आवडलं असतं. श्री माताजींचे भाषण ते एकाग्र चित्ताने ऐकत होते आणि सुंदर सुंदर फुलं घेऊन ते येत होते. जेव्हा फोटोग्राफ देण्याची वेळ येई, त्यावेळी इतकी चेंगराचेंगरी होत असे की, पोलिसांना जमावाला काबूत आणावं लागे. सोव्हिस्ट युनियनमध्ये पंचवीस हजारांवर फोटोग्राफ्ट वाटले गेले आणि ते तुध्दां पुरेसे नव्हते !

—x—x—

सहजयोगाला तुमची गरज नाही, तुम्हांला सहजयोगाची गरज आहे.

- "श्री माताजी निर्मलादेवी"

सुचना : बालगंधर्व रंगमंच, पुणे येथे पंचवीस आणि सव्वीस सप्टेंबर एकोणीसशे नव्वदला "सहजयोग प्रदर्शन" भरेल.

प्रथम आपल्याला पूर्ण सत्य काय ते कळले पाहिजे. आपल्याला मानवी जाणीव आहे. आपल्या स्वतःच्या मानसिक कल्पना तयार करण्याचं स्वातंत्र्य सुध्दा आपल्याला आहे. पण मानवी जाणीवितून सत्य समजू शकत नाही. आपल्याला वेगळं व्यक्तिमत्त्व बनावं लागते. सर्व माहिती जी बाहेर आहे, माहित आहे, त्याने संस्कृती, बनवली आहे. जी मोठ्या वृक्षाप्रमाणे आहे. पण तुम्हाला मूळविषयी माहिती करून घेतली पाहिजे, जी या संस्कृतीचे पोषण करणार आहेत. तुम्हांला पूर्ण सत्य माहित नसेल, तर तुम्हांला वाचविले जाणे शक्य नाही. कोणत्याही प्रकारे मानसिक प्रक्षोषण किंवा कल्पकता शोवटी परत त्रिपुंग मागे येते, तशी मागे घेणार. कारण वास्तवतेने तिला सिध्द केले पाहिजे. वास्तवता काय आहे ? तुम्ही हे शरीर, मन, अहंकार, बुध्दी किंवा रुढाचार नाही पण तुम्ही पवित्र आत्मा आहांत.

दुसरी गोष्ट म्हणजे सर्व मानवी कार्य आपण गृहित धरतो. ही सर्व फुले आपण गृहित धरतो, ती बीयांपासून कशी तयार झाली, आणि ते सुध्दा वेगवेगळ्या वेळी पावा शोध न घेता. आपल्या नैसर्गिक शरीरामध्येसुध्दा अशा अनेक गोष्टी आहेत. ज्या समजावून सांगणे शक्य नाही. त्या पैकी एक म्हणजे मानवी शरीर जी परकी वस्तू असेल ती नेहमीच बाहेर काढून टाकते. जेव्हा मुळाचे रोपण होते, ते सांभाळले जाते, त्याचे पोषण केले जाते, काळजी घेतली जाते आणि योग्य वेळी ते बाहेर फेकले जाते. आंब्याचे झाड एका विशिष्ट पातळीपर्यंत वाढते. मर्यादा ओलांडून ते जात नाही. प्रत्येक प्राण्यालादेखील त्याची मर्यादा असते. ती कोणती शक्ती आहे जी हे काम करते ?

ही शक्ति पृथ्वीमातेमध्ये वसते, सूर्यामध्ये असते, जी आपले पोषण करते, आपली काळजी घेते. आपल्याला हे संतुलन देते. सगळीकडे अस्तित्वात असते. ती नक्कीच अस्तित्वात आहे. पण आधी आपल्याला ती जाणवली नव्हती. तुमचं मन उघडं ठेवा आणि जर ती सिध्द केली तर तिचा स्विकार करा. प्रत्येक मानवामध्ये अत्यंत अव्यक्त सामर्थ्य आहे, आणि अत्यंत प्रभावी जीवन तो निर्माण करू शकतो. जर या यंत्राशी संधान जुळलं नाही तर ते निरर्थक आहे. त्याच प्रकारे ईश्वरी प्रेमशक्तिशी आपण जोडले गेलो नाही, तर आपण अजूनही परिपूर्ण होत नाही. आपला अविष्कार पूर्ण होत नाही.

आपलं सर्व सौंदर्य, आपली प्रखरता, आपली करुणा मर्यादित आहे. आपण सहज निराश होतो. वैफल्यात जातो. हे आयुष्य म्हणजे खरोखर दुःखद, कष्टप्रद आहे असे आपल्याला वाटते. मानवी जीवन एकदा प्रकाशित झाले की, सर्व विश्वांमधील उच्चतम जीवन होते. तुम्ही तुमचा साक्षात्कार घेतला पाहिजे. या दैवी शक्तिला जाणलं पाहिजे. नंतर तुम्हांला स्वतः जाणून घेतलं पाहिजे की, ही यंत्रणा काय आहे आणि त्याची पध्दती काय आहे. जशी कुंडालिनी अस्थान पावते, ती सात चक्रांमधून जाते, ती मानसिक, भावनिक बाजूचे पोषण करते. मग आत्मा जो तुमच्या चित्तामध्ये असतो तो या चित्ताला जागृत करतो. ते इतकं शक्तिशाली असतं की तुमचं चित्त जेव्हा तुम्ही कोणत्याही ठिकाणी ठेवता तेव्हा ते तुमच्या हितासाठी, तुमच्या निकटवर्तियांच्या हितासाठी, आणि पूर्ण जगाच्या हितासाठी कार्य करतं. ते अशा प्रकारे वागतं की, ते सर्व काही जाणून घेतं. सर्व काही त्याला समजतं, आणि कशा प्रकारे हे कार्यान्वित करावं ही पध्दत त्याला माहित असते. आत्मा हा आपल्यामधील सामूहिक अस्तित्त्व आहे. ज्याप्रमाणे सूर्य सर्व वस्तूंमध्ये प्रतिबिंबित होतो. पण जर आरसा दगडासारखा असेल तर ते काहीही प्रतिबिंब दाखवू शकणार नाही. अगदी तुम्हांला आत्म्याचं आकलन झालं की, आत्म्याचे गुण तुमच्यामधून प्रकट होऊ लागतात.

आत्म्याचा पहिला गुण म्हणजे तुम्ही सामूहिक जाणिवेत जाता. तुमची जाणीव विस्तारित होते. तिला दुसरी पातळी मिळते ज्या योगे तुमच्या ब्रोंटांच्या अग्रांवर तुमची चक्रे तसेच इतरांची चक्रे तुम्हाला कळतात. फक्त जर तुम्हाला कळलं ही चक्रे कशी सुधारावयाची तर तुम्ही स्वतःला ही मदत करू शकतां आणि इतरांना सुध्दा. आत्मा हे शांतीचं स्रोत आहे. जेव्हा तुम्ही शांततेविषयी बोलतां तेव्हा देखील, लोकांनी "पीस- फाऊंडेशन" केली आहेत पण त्यांच्यामध्ये शांतता नाही. आत्म्याने प्रकाशित झालेली व्यक्ति शांतता उत्सर्जित करते.

आत्मा हे शक्तिचं स्रोत आहे. तुम्ही इतके शक्तिशाली बनता की कोणातीही संवय तुमच्यावर सत्ता गाजवू शकत नाही. लोकांना इग्न, दारू रका रात्रीमध्ये सोडून देतांना मी पाहिलं आहे. आत्मा हा शहाणपणाचा उगम आहे. लहान मुलं सुध्दा, जी त्रासदायक असतात, अभ्यासामध्ये कच्ची असतात, एकदा ती प्रकाशित झाली की, अल्पंत हुशार मुलं होतात. आत्म्याची संवेदना त्यांच्यामध्ये येते, आणि स्वतःचा आदर राखायला ती शिकतात. आत्मा हा ज्ञानाचे उगम स्थान आहे. कशा बदलही आपल्याला अतलेली माहिती ही फार वरवरची आहे. आत्मसाक्षात्कार हे पूर्ण आणि खरं ज्ञान आहे. जो पर्यंत तुमचे डोळे उघडत नाहीत, आणि तुम्हाला ज्ञान दिसत नाही तो पर्यंत तुम्ही कशावरही विश्वास ठेवता. तो अंधविश्वास असतो. अंधविश्वास तुम्हाला विनाशाकडे नेतो. ते व्यसन तुम्हाला लागतं आणि व्यक्ति स्वतःचा विनाश करीत तेथ पर्यंत जाते. जिथे सर्व समाजाचा विनाश होतो. जो पर्यंत तुमच्यामध्ये खरेपणाची संवेदना नसते. तुम्ही अंधळपत्तारखे पाठलाग करीत जाता. तुम्ही सर्व खूप ज्ञानी होऊ शकतां. तुमच्या स्वतःबद्दलची आणि इतरांबद्दलची प्रत्येक गोष्ट तुम्ही जाणू शकतां, आपल्या समाजाचे प्रश्न अभ्यास करून तुम्ही जाणून घेऊ शकतां आणि ते कशा त-हेने सोडवायचे हे तुम्ही समजू शकता. तुम्ही स्वतःची योग्य प्रकारे पारख करू शकता, तुम्ही स्वतःला जाणू शकता. तुमची चक्रे तुम्हाला कळतात. तुम्ही जेव्हा हे "माझे" आहे. "मी" असे म्हणतां त्यावेळी हा "मी" कोण ? हा आत्मा आहे. जेव्हा दैवी शक्ति तुमच्यामध्ये जागृत होते. तुम्ही जे असतां ते तुम्ही होतां. आपल्याला फक्त म्हणायचं असतं की, आम्हाला आत्मा व्हायचे आहे. कारण ही कुंडलिनी ही शुध्द इच्छेची शक्ति आहे. बाकीच्या सर्व इच्छा शुध्द नसतात. आज तुम्हाला गाडी हवी असते, मग तुम्हाला घर हवं असतं आणि असंच चालू राहतं. तुम्ही कधीच समाधानी होत नाही. शुध्द इच्छा ही त्या ईश्वरी शक्तिशी एक व्हावं ही असते. तुम्ही जेव्हा आत्मा होता तेव्हा ते शक्य होतं.

सहजयोग कार्यान्वित होणार आहे. आणि तो सर्व जगाला बदलून टाकणार आहे. तुम्ही जेव्हा चढाला लागता त्यावेळी तुम्हाला जास्त काळजीपूर्वक राहवं लागतं कारण जेवढा तुमचा उत्कर्ष होतो. तेवढीच अधोगती होऊ शकते.

श्री माताजीवि भाषण

वैद्यकीय शिक्षणांत अजून पर्यंत आपण जे काय शोधलं ते आधीच मिळालेलं आहे. मानवी जाणीवेबाबत जे काय आपण शोधू शकतो त्याला त्याच्या स्वतःच्या मर्यादा आहेत. समजा, असं म्हटलं गेलं आहे की, मानवी शरीर परत्या गोष्टी स्वतःच्या शरीरामध्ये स्विकारत नाही. पण जेव्हा गर्भ होतो त्यावेळी तो बाहेर फेकला जात नाही, तर त्याची योग्य काळजी घेतली जाते. आणि योग्य वेळी ते मूल बाहेर येतं. त्याचप्रमाणे आपल्या शरीरातील अॅड्रिनलिन आणि अॅसिटिलकोलिन. त्यांची कार्य करण्याची पध्दत समजाविता येत नाही. कारण काही वेळा ते जोरात कार्य करतात तर काही वेळा संध होतात. वैद्यकीयरीत्या संपादन केलेल्या अनेक गोष्टींविं आपण स्पष्टीकरण देऊ शकत नाही. बरंचतं समजून घ्यायचं आहे आणि बरंचतं शोधायचं आहे.

अजूनपर्यंत कोणाला माहित नसलेलं, पलीकडचं काही तुम्हाला सर्वांना समजावं असं मला वाटतं. त्यामुळे शास्त्रज्ञांच्या खुल्या मनाने स्वतःच पहा, ते खरं आहे की नाही. तो पर्यंत ते एका सिध्दान्ताप्रमाणेच आहे. जाणीवेच्या संपूर्णतेचं समग्र चित्र सहजयोग तुम्हाला देतो. सहजयोगात तुम्ही जसे उच्च स्तरावर वाटता तसे तुम्हाला स्वतःलाच समजते आणि ही महान पध्दत तुम्ही कार्यान्वित करू शकता. प्रथम आपल्याला हे स्विकारलं पाहिजे की, आपण हे फक्त मानवी शरीर नाही. भावना नाही, अहंकारही नाही किंवा रुढाचारही नाही. पण आपण पवित्र आत्मा आहेत. ही सर्वत्र पसरलेली प्रेमशक्ति आहे जी हे सगळं काही जिवंत कार्य करते, फुले फळे निर्माण करते, आपल्यासारख्या मानवांना निर्माण करते. सायन्समध्ये ते प्रेमाची भाषा करत नाही. पण डॉक्टरांना सुध्दा त्यांच्या रोग्यांविषयी प्रेम असतं नाही तर ते समर्पण करू शकले नसते.

प्रथम डॉक्टरला आत्मा बनले पाहिजे. त्याच्या डोक्यावर त्याला शीतल व्हायकेशन्स समजली पाहिजेत, जी या सर्व विश्वात पसरलेल्या प्रेमशक्तिची फळं आहेत. हे यंत्र तुम्हाला वापरलं पाहिजे. पहिल्यांदा स्वतःला स्वच्छ करायला नंतर दुस-यांना स्वच्छ करायला. वैद्यकीय शास्त्रांत आपण म्हणू शकतो की, पॅरासिपथेटिक सिस्टीमची मध्य मार्ग काळजी घेतं आणि उजवी आणि डावी सिपथेटिक दुसरे दोन मार्ग पहातात. सहजयोगाप्रमाणे डावी आणि उजवी या दोन वेगवेगळ्या शक्त्या आहेत. डावी जी आहे, ती आपल्याला समाधान देते. उजवी मार्गदर्शन करते, आणि मधली आपल्याला पापमुक्त करते. हे सर्व साक्षात्कार मिळाल्यावर होतं कारण तुमचा संबंध असावा लागतो.

मानवांमध्ये चक्रे ही मज्जरजूमध्ये असतात आणि मॅदूमध्ये सुध्दा असतात. ती डावी आणि उजवीकडून तयार होतात आणि दोन्ही एकत्र करून मध्यमज्जासंस्था तयार होते. त्रिकोणाकार अस्थी, ज्यामध्ये कुंडलिनीचा वास असतो तीला तेकूम असे म्हणतात. तेकूम म्हणजे पवित्र, ग्रीक लोकांना या विषयी माहित होतं. आणि वैद्यकीय शब्दकोशात तो शब्द त्यांनी घातला. सहजयोगानुसार मूलतः आपण तीन प्रकारचे लोक आहोत. प्रथमतः आपण डावीकडे किंवा उजवीकडे जाता. डावी बाजू ही आपली इच्छा आहे. आणि जे कार्यान्वित होत नाही ते आपल्या क्लेक्टिक सबकॉन्व्हास - सामुहिक सुप्तचेतनामध्ये जाते. आपल्या मनाची ते काळजी घेते. त्याची सुरुवात अगदी खालून पहिल्या चक्रामधून होते, वर येते, ऑप्टिक चार्ईसमाच्या इथे क्रांस करते आणि मानसशास्त्राच्या शब्दांत प्रतिअहंकार तयार करते. जे रुढाचार किंवा कंडिशनरींग असतात. खालचे चक्र पेल्वीक प्लेक्ससचे सुध्दा पोषण करते. आपले उत्सर्जन आणि लैंगिकता यांसाठी ते जबाबदार असते. त्यामुळे लैंगिकते विषयीच्या कल्पना शहाणपणाच्या असावयास हव्यात कारण शैवटच्या चक्रांतून या नाडीची सुरुवात होते. जेव्हा फ्रॉईडने मानवी

मनाविषयी बोलायला तुरुवात केली त्यावेळी त्याने सर्व गोष्टींचा विषयसि केला. हे चक्र, जे अबोधिकतेचं केंद्र आहे, त्याचे व्यवस्थित रक्षण करण्यासाठी लैंगिक सवयी कशा असल्या हे सांगण्या ऐवजी त्याने उलट सांगितले, सर्वांचा संबंध तेक्सशी जोडला. जसे काही मानव म्हणजे काम बिंदू आहेत. स्वतःच्या मतावर आधारीत कल्पना त्याने मांडल्या की, प्रत्येक माणसाला त्याच्या आईविषयी कामभावना असतात आणि त्याच्या बुध्दीला या क्षेपणावर अवलंबून सर्व सिध्दांत त्याने मांडले आणि लोकांना वाटलं की, त्यांना हवी तशी कामेच्छा पुरी करायला त्यांना स्वातंत्र्य मिळालं आहे. त्याला कोणी आव्हान तुम्हां दिलं नाही. पाश्चात्य देशात त्याला तर स्ट्राईट पेक्षा तुम्हां जास्त मानू लागले. त्याचा परिणाम म्हणून आता आपल्याकडे रडसू, गोनो-ट्रिजा, सिफिलीस वगैरे सर्व तेक्स ऑर्गन्सशी संबंधित रोग आले आहेत. त्यांना नेहमी खाजगी भाग म्हटलं जाई. पण त्याचा अर्थ काय हे कधी समजावून घेतलं गेलं नव्हते

डावी बाजू ही सगळे मनाचे (सायकिक) प्रश्न असतात आणि उजवी मन आणि शरीर दोन्हीचि (सायकोसोमेटिक) जेव्हां तुम्ही खूप काम करतां, खूप विचार करता त्यावेळी सायकोसोमेटिक प्रश्न होतात. दुस-या चक्रामधील सर्व शक्ति मॅदूमध्ये जाते, जो खूप विचार करता आणि भविष्यवादी असतो. उजव्या बाजूचे प्रश्न लिचर-यकृत - फार गतिमान झाल्यामुळे उद्भवतात किंवा फॅन्फ्रिआसची काळजी न घेतली गेल्यामुळे डायबिटीस होतो. स्प्लीनची प्लीहेची काळजी घेतली नाही तर ल्युकेमिया - रक्ताचा कॅन्सर होतो. हाय ब्लडप्रेसरचा रक्तदाब वाढण्याचा विकार किडनीची - मूत्रपिंडांची योग्य काळजी न घेण्याने होतो. जेव्हा लिचरची उष्णता वर चढते तेव्हा अस्थिमा- दमा होतो. मॅदू हा तपज सारखा असतो आणि तो साकळतो. त्यामुळे उष्णताही मूत्रपिंडाकडे- किडनीला जाते. ती लघवी बाहेर सोडू शकत नाही व मग ती शरीरात व रक्तात अभिस्तरण होते. त्याच प्रमाणे त्यामुळे बध्दकोष्ठता - कॉन्स्टिपेशन होते. उष्णता हे रोगाचे लक्षण आहे आणि शिथिलता ते आरोग्याचे लक्षण आहे. टेलियम वायूचा प्रयोग दाखवितो की, उष्णता दिली असता सर्व अणू एकमेकांशी झगडू लागतात आणि उष्णता दूर केली की ते सर्व एकत्रित होतात.

तिस-या प्रकारचे रोग सायको-सोमेटिक असतात. शारीरिक आणि मानसिक जे सायकोसोमेटिक असतात त्यांना शरीरापेक्षा मनाचे प्रश्न जास्त असतात. कॅन्सर हा सायको सोमेटिक आहे. सर्व व्हायरस हे मेलेल्या वनस्पती किंवा मेलेले प्राणी आहेत. कदाचित मध्यक्रोपिक सूक्ष्म जे उत्क्रांतिच्या चलनामधून बाहेर गेलेले आहेत. सामुहिक तुप्त चेतना (कलेक्टिव्ह सबकॉन्शस) मध्ये ते राहतात. डॉक्टर एका या पातळीपर्यंत समजू शकले आहेत की ते म्हणतात, प्रथिन प्रोपन्न आणि प्रथिन अड्ठावन्न आहेत हे कॅन्सरची तुरुवात करतात. जेव्हा रखादी व्यक्ति शोक मध्ये जाते त्यावेळी कॅन्सर होतो. आणि त्याचा आघात डाव्या बाजूने होतो. आपल्या निर्मितीपासून डावीकडे जी जागा बांधली गेली आहे. इतकं ते डॉक्टर सांगू शकले. ही तीच जागा आहे जी म्हणजे सामुहिक तुप्तचेतन आहे. तिथे मेलेले मानवही भटकत असतात.

फिजिकल सायन्समध्ये—पदार्थ विज्ञान शास्त्रामध्ये—काही गोष्टी तुम्ही ऐकल्या देखील नसतील. सर्व पंचमहाभूतांच्या मूलतत्त्वाची लीला करणारा एक आत्मा असतो. आपल्या शरीराच्या मागच्या बाजूला तो लूपमध्ये जखडलेला असतो. सर्व सात चक्रांत तसेच सैक्यम बोनमध्ये तो असतो तो सात लूपस् (घळले) करता. आत्मसाक्षात्कारानंतर तुम्हाला खूप लूपस् गोल गोल चक्राप्रमाणे जात असलेले एकमेकांत जाणारे दिसतात. काही वेळा बरेचसे एकत्र आले असतात. काही वेळा फक्त एक. काही वेळा स्वल्पविरामासारख्या छोट्या ठिणग्या दिसतात त्या

त्या म्हणजे व्हायक्रेगान्स -वैतन्य असतं. हे मृत आत्मे असतात. हा आत्मा, रिसेप्टर भागात आपल्यावर प्रतिबिंबित होतो. अलिकडेच अमेरिकेमध्ये पेशीमधील रिसेप्टर भागाचे त्यांनी फोटो घेतले आहेत. आत्मसाक्षात्कारानंतर तुम्हाला जसे दिसते अगदी तसेच ते आहेत. पण जेव्हा दुसरा आत्मा व्यक्तित्व बसला असतो तेव्हा त्याचं प्रतिबिंब पेशीवर पडतं. त्याचा प्रभाव रिसेप्टरवर पडतो. हा नवा आत्मा कोणत्याही एका चकाला किंवा सर्व चकाला जाऊन धिकटू शकतो. त्याचा पेशीवर तुम्हाला परिणाम होतो. आणि ते, ही सर्व डोपामिनची मालिका देतात. ज्या योगे एपिलेप्सी, मानसिक रोग, कॅन्सर वगैरे होतात. जर ते व्हायरसेस असतील तर ते इतके वाईट नसते. फक्त खादाच आंत जातो आणि प्रभाव पाडतो पण तो एकाकडून दुसरीकडे प्रवास करू शकतो. पण ती जर मानवी पकड असेल तर ते फार कठिण होतं.

हायपरटेन्शन (रक्त दाबाचा विकार), हार्टचे रोग (हृद्रोग), एपिलेप्सी (फेफरे) हे डाव्या बाजूने येतात. मायग्रेन (अर्धशिशी) किंवा डोकेदुखी ही दोन्ही बाजूंनी असू शकते. सर्व अस्थिरोग सायकोसोमॅटिक असतात. ल्यूकेमिया (ब्लड कॅन्सर), ट्यूमर्स (गंठी), फ्लायड्रोसिस सायकोसोमॅटिक असतो. मॅनोपॉज हा रोग नाही. ती एक साधारण गोष्ट आहे. पॅन्क्रियासचं तुजणं तुम्हाला सायकोसोमॅटिक असू शकतं. सायाटिका शारिरीक किंवा सायकोसोमॅटिक असू शकते. सर्व मानसिक रोग डावीकडून उद्भवतात. सिझोफ्रेनिया डावीकडून येतो. दारूचे व्यसन उजवीकडून येते आणि डावीकडे प्रश्न तयार करते. आध्यात्मिक सायकोसोमॅटिक आहे. ड्रगचे व्यसन, सिगरेटचे व्यसन, होमोसेक्सच्युअलिटी भिरभिरणारे डोळे विकृत लैंगिक व्यसने, लैंगिक बाबतीत जास्त लक्ष असणे सर्व कांही डाव्या बाजूचे आणि सायकोसोमॅटिक आहे.

सिगरेट ओढण्याने डाव्या बाजूने प्रश्न निर्माण होतात कारण त्या व्यक्तिला दोषी असल्याची भावना वाटते. विकृत लैंगिक तवयी, डोळ्यांचे भिरभिरणे, एड्स, विषयातक्त असणे किंवा डाव्या बाजूमुळे असते. ही एका प्रकारची पकड आहे. मल्टीपल स्क्लेरोसिस ही मधली बाधा आहे. न्यूरोसिस दोन्ही बाजूंनी असू शकते. पार्किन्सन डिस्टीझ डावीकडचा आहे. -होमेटिझम नाभीमधून येतो. मल्क्यूलर डिस्ट्रोफी डावीकडून येते. 'यीपीज डिस्टीज' हा जेव्हा तुम्ही खूप मेहनतीने काम करता, पुष्कळ भविष्यवादी असता आणि तुमचं जागृत मन खूपच वापरता, खूप अभ्यास करता तेव्हा जागृत मन पूर्णपणे विस्कळीत होते. तुम्ही व्यवस्थित चालत असता आणि अचानक तुम्हाला जाणीव होते तुम्ही चालत आहात तर तुम्ही अचानक खाली पडता, आठ वर्षापूर्वी मी हा रोग येणार आहे, हे अमेरिकेत सांगितलं होतं. एड्स विषयी जवळ जवळ चौदा वर्षापूर्वी सांगितलं होतं पण कोणीच रेकलं नाही, आता तो खूप गंभीर झाला आहे.

डापबिटीत (मधुमेह) बहुतांशी उजव्या बाजूचा आहे. उजवी बाजू जेव्हा तुम्ही खूपच वापरता तेव्हा खूप थकवा येतो. त्यामुळे तुमच्यावर त्याचा सहज परिणाम होऊ शकतो आणि अचानक पूर्णत्वाशी डाव्या बाजूचं असलेलं संधान तुटतं. ही प्रोटीन्स-प्रथिने, जशी श्रेपन्स, अठ्ठावन्स फार अहंकारयुक्त असतात. आणि लहरी असतात ज्या पेशीला त्यांनी स्पर्श केला ती मॅलिग्नंट बनते. अशा त-हेंने कॅन्सरचा प्रादुर्भाव होतो. मग बायकांना वक्षस्थळाचा कॅन्सर होतो. हृदयाचं चक्र हे आईचं चक्र असतं. जेव्हा आईच्या आईपणाला आव्हान दिलं जातं. उदा: नवरा स्वैराचारी असला तिला असुरक्षित ठेवत असेल, किंवा तिला असुरक्षित वाटत असेल तर या चकाला बाधा होतात. वयाच्या बारा वर्षापर्यंत हे चक्र रोगाचा प्रतिकार करण्यासाठी "स्टर्नम" अस्थिंमध्ये अँटीबाडीज तयार करीत असते. मग त्या तगळीकडे पाटल्या जातात. जेव्हा जेव्हा भिती वाटते. त्यावेळी स्टर्नम बोन हादरते. रिमोट

कंट्रोलप्रमाणे सर्व औटिबॉर्डिजना ते लढा करण्यासाठी संदेश पाठविते. अशा स्त्रीची सुरक्षितता कुंडलिनीचे जागरण करून तुम्ही प्रस्थापित केली तर तीवा कॅन्सर बरा होऊ शकतो. जेव्हा ते खूप पुढे गेलेल्या स्थितीमध्ये असतात त्यावेळी त्यांच्यामध्ये ती इच्छाक्ति उरली नसते. त्यावेळी वक्षाचा भाग काढून घेऊन तिची सुरक्षितता प्रस्थापित करणे बरे असते.

आळसावलेल्या अवयवांमुळे होणारे काही रोग आहेत. जेव्हा हृदय आळसावलेलं असतं तेव्हा अन्जायना होते. जेव्हा डाव्या विशुद्धीला पकड असते त्यावेळी तुम्हाला खूप दोषी वाटते. आणि तिथे अडथळा येतो. रक्त डोळ्याकडे वाहू शकत नाही आणि त्याला हृदयाकडे जावे लागते. आणि तसे हृदय दमते आणि आळसावते. सहजयोगामध्ये दोन प्रकारचे अवयव आहेत. एक आळसावलेले, दुसरे जास्त कार्य करणारे.

डॉक्टरांनी प्रथम स्वतःला व्यवस्थित प्रस्थापित करावे, स्वतःचे रक्षण करावे नंतर ते तुम्हा दुस-यांना बरे करायला शिकतील. ज्यामध्ये व्हायड्रेशन्स आहेत ते फोटो वापरा. सायकॉमोमेटिकसुना पट्टित्यांदा फक्त डाव्या बाजूला उपाय केला पाहिजे. काही मुलांना जास्त क्रियाशीलतेचा त्रास होतो. डायबेटिसमुद्धा त्याच कारणामुळे होऊ शकतो. जेव्हा आई गरोदर असते त्यावेळी तीने खूप मेहनतीने काम करू नये. तीने जास्त विश्रांती घेतली पाहिजे. तीने जास्त विचार करता नये. पण काहीतरी चांगलं शांतीदायक वाचलं पाहिजे. ध्यान करणे सर्वात चांगलं. त्यावेळी जर आई अत्यंत क्रियाशील असेल, भविष्याचा विचार करीत असेल, तर मुले रोगांसकट जन्म घेतात. ती फार धडपड करीत असेल, तर मुलाला ल्युकेमिया होऊ शकतो. सर्व तांतडीच्या सेवेसाठी स्पीन असते. कारण ती लाल रक्तपेशी तयार करते. पण जर तुम्ही फार धडपड करीत असाल, तारखे भितीने धसका घेणारे असाल, धावपळ करीत असाल. तर बिचारी स्पीन ते समजू शकत नाही. ती तुम्हा अनिश्चित आणि वैड्यातारखी होते. हे मुले किंवा मोठी माणसे कोणाच्या बाबतीत होऊ शकते.

जेव्हा डावीकडून कसली तरी सुरुवात होते त्यावेळी अचानक शॉक होतो. कदाचित दुःख असेल, अपघात असेल ल्युकेमियाची सुरुवात होते. सर्वात वाईट गोष्ट जी कोणालाही समजण्यास कठीण असते. ती ही की, निगेटिव्ह शक्त्या काम करीत असतात. त्या निगेटिव्हिटीमधून काम करतात. त्या अगुरु, पॅरासायकॉलॉजी, किंवा मेस्मो रिझमयॉमधून काम करत असतात. तुमच्या आत्म्यावर कोणत्याही प्रकारचा मृतात्मा लादून या गोष्टी करविल्या जातात. आपल्याला फार स्पष्ट असलं पाहिजे. यांसाठी तुम्ही पैसे आकारू शकत नाही. ही जिवंत क्रिया आहे. उदा: तुम्ही बी रोपता, पृथ्वीमातेला तुम्ही पैसे देत नोंदवी, ती ते करते. हे त्या बीच्या आणि पृथ्वी-तत्त्वाच्या मध्ये सामावलेलं आहे. पण हे सर्व भायंकर लोक पैशांची हांव असणारे आहेत. त्यांना हृदयाची स्वच्छता किंवा डोळ्याची स्वच्छता नाही. त्यांना स्त्रिया, पुरुष सर्व प्रकारच्या घाणेरड्या गोष्टींमध्ये त्वारस्य आहे. ते, ते करतात हे, ते सांगू शकत नाहीत. वैद्यकीय शास्त्र किंवा इतर कोणतंही शास्त्र यांच्याशी ते संबंध जोडू शकत नाहीत.

सहजयोगामध्ये गरज असेल तेव्हा हठ योगाचे काही व्यायाम आम्ही करतो. जेव्हा काही शारिरीक समस्यांमुळे चक्रामध्ये बिघाड झाला असेल त्यावेळी तो विशिष्ठ हठयोगामधील व्यायाम देण्याचा आम्ही प्रयत्न करतो. पण लोक अशा त-हेने हठयोग करतात. जसे ते सर्व औषधे सकाच वेळी घेत आहेत. "हठ" मध्ये "ह" आणि "ठ" दोन्ही नाड्या वापराच्या लागतात. पण हल्ली फक्त "ह" वापरतात. यामुळे तुमच्यामध्ये

मोटं असंतुलन येऊ शकतं जे लोक हे करतात ते खूप शुष्क, संतापी स्वभावाचे होऊ शकतात. बायकोशी घटस्फोट घेऊ शकतात आणि स्वतःच्या मुलांना टाकून देऊ शकतात.

आपण नेहमी मध्यावर जतलं पाहिजे आणि कुंडालिनी नेहमी त्या ब्रम्हचैतन्याशी जोडली पाहिजे. आणि पूर्ण वेळ तुमच्यामधून वहात असली पाहिजे. पण शारिरीक, मानसिक, भावनिक जीवनाशिवाय अध्यात्मिक जीवन तुमच्याकडे आहे. जे फार घमत्कारिक आहे. जे सच्चिदानंदद्वयी आहे. ही प्रेमशक्ती सर्व गोष्टींची कशी काळजी घेते हे जेव्हा तुम्हाला समजतं त्यावेळी तुम्ही जवंब्यात पडता.

मुलांच्या संगोपनाविषयी श्री माताजींचा उपदेश :-

मायामीमध्ये श्री माताजी अमेरिका आणि भारत यांमधील मुलांच्या संगोपनाविषयी बोलल्या. जेव्हा सहजयोगी नसलेल्या मंडळींना त्यांच्या मुलांच्या शाळेत आणि पाळणाघरात येणा-या समस्यांबद्दल विचारलं असताना श्री माताजींनी ताबडतोब उत्तर दिले की, सर्व मुलांनी भारतामध्ये शाळेत गेले पाहिजे. सहजयोगी आणि असहजयोगी दोन्ही मुलांनी. नंतर भारतीय सहजयोग शाळेविषयी त्या बोलल्या. तिथे मुलांमध्ये सुरक्षितता आणि आत्मसन्मान प्रस्थापित होईल. औपचारिक व अनौपचारिक दोन्ही प्रकारचे कार्यक्रम तिथे असतील. वेगवेगळे शिक्षक विविध कार्यक्रमाचे नेतृत्व करतील. काळजी घेणा-यांच्या वैयक्तित गुणवत्तेनुसार सुरक्षा प्रस्थापित होते. एक सतत काळजी घेणारा असण्याची गरज नसते.

श्री माताजींनी सांगितलं की, भारतामध्ये मुलांचे संगोपन हे सर्वांना माहित असलेलंच, संस्कृतीमध्ये प्रस्थापित असलेलं आहे. अनेक गोष्टी ज्या सामान्य ज्ञान म्हणून भारतामध्ये माहित आहेत त्या इथे पाश्चिमात्यांना अजिबात माहित नाहीत. उदा: तळकट फ्रेंच फ्राईज बरोबर (जे पचायला कठीण) मोठे, थंडगार कोकाकोले पिणे. अतिशय थंड पाण्यात पोहणे. (आपल्या शरीराला शॉक देणे) अत्यंत उन्हातून येऊन थंड पेये पिणे, पाश्चात्य देशांत लोक आपण आजारी पडू शकू असे जे काही करतात त्याची ही छोटी छोटी उदाहरणे आहेत.

भारतामध्ये आया मुलांशी सतत बोलत असतात. कशासाठी आणि कशाप्रकारे गोष्टी कराव्या ते समजावून सांगत असतात. श्री माताजींनी यावर अनेकदा जोर दिला आणि मुलांशी बोलण्याचं महत्त्वपटवून दिलं. त्या म्हणाल्या, मुलं समजूतदार असू शकतात आणि त्यांचं ऐकून घेतलं पाहिजे. त्यांच्या वयोमानाप्रमाणे त्यांना ज्या गोष्टींचे आकलन होईल त्या त्यांना समजावून देणे, त्यांच्याशी बोलणे महत्त्वाचे आहे. अमेरिकेमध्ये आपण मुलांना खेळणी देतो आणि त्यांनी गप्प बसावं असे आपल्याला वाटतं. "नाही" म्हणणा-या मुलांना कसे काय हाताळायचं असा प्रश्न विचारला गेला, उदा: " नाही, मला माझं जेवण जेवायचं नाही." तेव्हा श्री माताजींनी अशी सूचना केली त्यांना ते जेवण जेवण्यासाठी मागे लागायचं नाही. नुसतं थांबायचं - दुस-या जेवणापर्यंत. त्यांना समजेल की ते जर जेवण जेवले नाही तर त्यांना भूक लागते.

श्री माताजींनी म्हटले, अमेरिकेत पालक पूर्णवेळ मुलांना गोष्टी समजावण्या ऐवजी नकारच देत असतात. त्यामुळे मुलांचा आत्मसन्मान विकसित होण्यामध्ये अडचणी निर्माण होतात.

मुलं काही चुकीची गोष्ट करीत असतील तेव्हा त्यांच्याकडे दुर्लक्ष केले पाहिजे. त्यांनी काही तोंडलं तर तिकडे लक्ष देऊ नका. जेव्हा ते बरोबर गोष्टी करतात तेव्हा त्यांच्याकडे जास्त लक्ष घा. मुलांशी बोलण्याने, त्यांना समजावून सांगण्याने त्यांना मार्गदर्शन मिळते.

पाळणाघरातील लहान मुलांना वारंवार होणा-या आजारांबद्दल विचारले असताना त्या म्हणाल्या, "हो, अमेरिकेतील लोक खूप रोगट आहेत." त्या म्हणाल्या, " ही आईच्या मध्य हृदयाबाबतची समस्या आहे. त्या म्हणाल्या, " मी इथे तुमच्या हृदयाच्या मध्ये बसले आहे. भक्कम मध्य हृदय प्रस्थापित करणं हे आर्यांसाठी फार महत्वाचं आहे.

भारतामधील देवाबद्दलची संवेदना- यावर श्री माताजी खूप वेळ बोलल्या. भारतामधील लोक ईश्वरी शक्ति कशी ओळखतात, मानतात आणि तीला भिऊन असतात. हे सांगणा-या अनेक गोष्टी त्यांनी सांगितल्या. अमेरिकेत ख्रिश्चानिटीवर असणारा अंधविश्वास फार भयानक आहे. देवाच्या नांवावर चर्च, लिडर्स लोकांकडून पैसे घेत असतात. पाश्चात्य लोकांना ख्रिश्चानिटीचा खोटेपणा कसा दिसत नाही, हे श्री माताजींना धक्कादाय वाटतं.

आई आणि वडील यांचे लग्न संबंध आणि पालक म्हणून संबंध या विषयी श्री माताजी बराच वेळ बोलत होत्या. भारतात आई आणि वडिल यांची भूमिका खूप वेगळी आणि मर्यादा स्पष्ट केलेली असते. पती पूर्णतः पत्नीवर अवलंबून असतो. भारतीय नव-यांना घरामध्ये काही करण्याविषयी माहिती नसते. त्यांना काही तयार करता येत नाही. एका भारतीय सहजयोग्याने सांगितलं. त्याचं जेव्हा भारतात लग्न झालं तेव्हा त्याला उपदेश करण्यात आला - राजकारण आणि अर्थशास्त्र यांतील महत्वाच्या गोष्टींचे निर्णय तू घे. घर सांभाळणं, मुलांचे संगोपन अशा बिन-महत्वाच्या गोष्टींचे निर्णय तुझी बायको घेईल. आम्ही सर्व हसलो. मातृत्वाची शक्ती मान्य केली आहे.

मुलांच्यासमोर आई वडिलांनी भोडू नये, ते भोडत असतील तर त्यांच्या विषयी मुलांच्या मनात आदर उत्पन्न होत नाही असे श्री माताजी म्हणाल्या. आई-वडिल एकमेकांचा आदर करताना पाहून मुले त्यांचा आदर करतात. अमेरिकेत पालकांसाठी शाळा काढली पाहिजे असे त्या म्हणाल्या. रशियाच्या या वेळच्या दौ-यामध्ये त्या बालसंगोपनाविषयी बरंचसं सांगतील. बालसंगोपनाचं ज्ञान अमेरिकेमध्ये आणण्याविषयी त्यांनी काही सूचना केल्या त्यांची अंमलबजावणी होत आहे.

वातम्या -

श्री. सी.पी. श्रीवास्तव यांना "नाईटहुड" ची पदवी.

द्वारा : श्री.एल.के. शर्मा
(टार्निमेंट ऑफ इंडिया न्यूज सर्विस)

लंडन
9 जुलै 1990.

श्री. सी. श्रीवास्तव, " इंटरनेशनल मरिटटाईम ऑर्गनायझेशन" या संस्थेचे भूतपूर्व सेक्रेटरी जनरल, यांना जेव्हा राशीने तन्मान्य नाईटहुड ची पदवी बहाल केली, त्यावेळी त्यांना पूर्ण जगाच्या शिर्षिगमधील त्यांच्या हातभाराबद्दल ब्रिटनकडून मान्यता मिळाली.

श्री श्रीवास्तव हे भारताला स्वातंत्र्य मिळाल्यानंतरचे कदाचित पहिले भारतीय आहेत. ज्यांना " नाईट कमांडर ऑफ मोस्ट डिस्टिंग्विश्ड ऑर्डर ऑफ सेंट मायकेल अँड सेंट जॉर्ज " ही पदवी बहाल केली गेली. त्या प्रित्पर्ध दिल्या गेलेल्या सरकारी मेजवानीच्या प्रसंगी या मानचिन्हाचा त्यांनी स्विकार केला. या तमारंभावेळी ट्रान्सपोर्ट सेक्रेटरी श्री. सेसिल पार्किन्सन यांनी आय.एम.ओ (इंटरनेशनल मरिटटाईम - ऑर्गनायझेशन - जागतिक सामुद्रिक संस्था) सेक्रेटरी जनरल म्हणून त्यांनी बजावलेल्या त्यांच्या कामगिरीचा गौरव केला. माननीय नाईटहुडच्या पदवीचा अलिकडच्या काळात स्विकार करणारे दुसरे दोघे म्हणजे श्री. रोनाल्ड रेगन व व्हापोलीन वादक पदवी मेनुहीन होत.

श्री.श्रीवास्तव यांना प्रथम 1974 साली आय.एम.ओ. मध्ये नियुक्तित निवडले गेले. आय.एम.ओ. ही युनायटेड नेशन्सचे प्रतिनिधीत्व करणारी लंडनमध्ये स्थित शाखा आहे. गेल्या वर्षाच्या डिसेंबरपर्यंत लागोपाठ चार वेळी ठराविक मुदतीची सेवा त्यांनी केली. आय.एम.ओ. च्या कायदे मंडळाने स्विकार घेथील "वर्ल्ड मरिटटाईम युनिव्हर्सिटी", जिच्या अनेक देशांत शाखा आहेत. इटलीची "इंटरनेशनल मरिटटाईम अँडॅडमी" आणि माल्टा येथील "इंटरनेशनल लॉ इन्स्टिट्यूट" या सर्व प्रस्थापित करण्यामध्ये असलेल्या त्यांच्या अग्रेसर भूमिकेचा गौरव केला.

श्री. श्रीवास्तव यांचे परराष्ट्रसंबंध विषयक कौशल्य अतं होते की, संस्थेला कोणत्याही वादविवादामध्ये पडूं घायचे नाही. या वातावराला त्यांनी संगितले की, त्यांचा सर्वात समाधानकारक अनुभव असा होता की, दोन्ही विकसित आणि विकसनशील राष्ट्रांचा त्यांच्यावर असणारा समान विश्वास. जहाज - वहातुक (शिर्षिग) हा टाय टेक्नॉलॉजी उद्योग. (उच्च औद्योगिक शास्त्र) असल्याने जगातील शिर्षिगमधील त्यांचा हिस्सा मिळवण्यात खूप त्रास घ्यावा लागला. हा हिस्सा इतक्या वर्षांमध्ये सहा टक्क्यांहून पंचवीस टक्क्यांपर्यंत गेला अतं ते म्हणाले.

आय.एम.ओ. चे सेक्रेटरी जनरल म्हणून च्यतित केलेल्या कालखंडाने त्यांचा विस्तार पाहिला. तसेच महासागर आणि सुखरूप सागरी वाहतूक यांमध्ये वृध्दी करणारे रितीरिवाज आणि परंपरा यांचा अखिल जगाने केलेला स्विकारही पाहिला. विकसनशील राष्ट्रांना सामुद्रिक विभागात स्वावलंबी करण्यासाठी राबविण्यात आलेल्या तंत्रज्ञानाच्या सहकार्याच्या अनेक योजना अंमलांत आणण्यासाठी ते जबाबदार होते. सध्या श्री. श्रीवास्तव हे सागरी विद्यापीठाचे कुलगुरु आहेत.

पदव्या आणि सन्मान हे श्री. श्रीवास्तव यांना नवीन नाहीत. फिती व मानविन्दे यांनी त्यांचे दालन भरून गेले आहे. सर्वोच्च मुलकी पारितोषिके बक्षिते, वेगवेगळ्या राष्ट्रांतील सरकारांनी दिलेली, ज्यामध्ये वेस्ट जर्मनी, इजिप्त, स्विडन, नॉर्वे, फ्रान्स, पोलंड इत्यादींचा समावेश होतो. सरकारी शासकीय अधिकारी आणि वाणिज्य मंत्रीमंडळातील उपसचिव (अंडर सेक्रेटरी) या हुद्दयावर त्यांनी आपली कारकिर्द सुरू केली.

मीरत आणि लखनौ येथील जिल्हा प्रशासनात आणि डायरेक्टोरेट जनरल ऑफ शिपिंगमध्ये कांही काल व्यतित केल्यावर शिपिंग कॉन्सल्टिंग ऑफ इंडिया (एस. सी. आय.) चे ते मुख्य प्रशासक बनले. आणि या संस्थेच्या घडणीचा कालांत तिला मार्गदर्शन केले. एकोणिसशे बहात्तरमध्ये सर्वोत्कृष्ट पशास्वी पब्लिक सेक्टर अण्डरटेकिंगची स्थापना करण्यामधील त्यांच्या कामगिरीबद्दल त्यांना पद्मभूषण ही पदवी बहाल करण्यात आली.

एस.सी.एल. मधील त्यांच्या दोन अल्प मुदतीच्या सेवेमध्ये नविन आलेल्या पंतप्रधानांच्या सेक्रेटरीस्ट मध्ये श्री. लालबहादूर शास्त्रींचे संयुक्त सचिव म्हणून त्यांनी काम पाहिले. श्री. शास्त्रींचे निधन झाले त्यावेळी ते मोतकोमध्ये होते.

सर सी.पी. श्रीवास्तव लवकरच त्यांच्या "फार्महाऊस" पुण्याजवळ राहण्यास येणार असून ते श्री भूतपूर्व पंतप्रधान लालबहादूर शास्त्रींच्या वर लिहित असलेल्या पुस्तकांचे काम पूर्ण करणार आहेत. ते त्यांच्या दोन मुलींबरोबर, व नातींबरोबर वेळ घालवण्याची आतुरतेने वाट बघत आहेत. त्यांच्या पत्नी परमपूज्य श्री माताजी निर्मला देवी या नावाने जगाला परिचित आहेत. त्यांच्या विविध अनुभवांनी रंगलेल्या कारकिर्दीत त्यांच्या पत्नी शक्ति आणि स्फूर्ती यांचे उगम स्थानच होत्या. विश्वशांती प्रेम आणि तृप्तता यासाठी श्री माताजींनी जगाला "सहजयोग" या नावाची एक नवी पध्दत दिली आहे. नुकत्याच त्या सोव्हिएट युनियन पोलंड, रुमानिया, ईस्ट जर्मनी, टर्की येथील पशास्वी दौ-यावरून त्या परतल्या आहेत. जिथे सहजयोग मोठ्या प्रमाणात आचरणात आणला जातो. महाराष्ट्रातील दूरवरच्या गावापासून लंडन, न्यूयॉर्क, रोम, पॅरिस, सिडनीसारख्या सर्व प्रकारची लोकवस्ती असणा-या शहरांमधून श्री माताजी सहजयोगाचा प्रचार करीत प्रवास करतात.

श्री माताजी एकोणिसशे सत्तर सालापासून सहजयोग पसरवीत आहेत. महात्मा गांधींनी खूप आधीच त्यांची ही खास गुणवत्ता ओळखली होती. अनेक वर्षे त्यांच्या बरोबर त्यांनी काम केले, प्रेम आणि नम्रता हा त्यांचा संदेश सर्वांना शिकवत.

अध्यात्माचं गहन ज्ञान आणि महान शक्त्या असूनही श्री माताजी असामान्य नम्रता, व्यवहार ज्ञान आणि सूज्ञता यांचा झरा असून त्यायोगे त्यांचे खाजगी आणि सामाजिक जीवन हास्य, प्रेम व आनंद यांनी भरून टाकतात.

सहजयोगाच्या कार्यक्रमांचे संयोजन करण्यासाठी श्री माताजींनी दिलेला सल्ला

सहजयोगी जेव्हा व्यासपीठावर सहजयोगाची ओळख देण्यासाठी उभा राहतो तेव्हा तो सामुहिक सहजयोगाचे प्रतिनिधित्व करीत असतो. नवख्या ब्रौतेवृंदाचं प्राथमिक लोकमत हे वक्त्याने जी छाप निर्माण केली त्यावर अवलंबून असतं. ते नुसतं त्यांचं भाषण ऐकत नाहीत, तर त्यांच्या चालीरिती, वेश, संयम आणि त्याचं भाषण त्यांच्या मतांवरचा त्यांचा दृढ विश्वास प्रकट करतं कां ते पहात असतात.

अलंकारीक किंवा भपकेबाज भाषणे, चैतन्याचा अभाव असलेली श्रोत्यांच्या आत्म्याला जागे करू शकत नाहीत. हृदयापासून बोलले पाहिजे. आपण काय म्हणत आहोत, त्याची आपल्याला जाणीव पाहिजे. आत्म्याच्या उन्नतिसाठी खरीखुरी कळकळ पाहिजे. हात सर्व दिशांनी न फेकतां वेहरा ती कळकळ दखवू शकेल.

मोठी भाषणे देण्यापासून आपण परावृत्त झालं पाहिजे. अनेकदां वक्ता स्वतःच्या वक्तृत्वामध्ये वाहवून जातो. मुद्याला धरून बोलले पाहिजे हे लक्षांत ठेवा. बुध्दीवादी मार्ग फक्त अहंकार जागृत करतो. वक्त्याने आनंद पाझरवला पाहिजे. जास्त गंभीर न होता, आनंदाचं पाठबळ मिळविलं पाहिजे. आकर्षकता, संघम आणि सन्मानाने त्याने स्वतःला वागविलं पाहिजे. शिष्टाचाराला अनुसरून त्याने पोशाख केला पाहिजे. केस व्यवस्थित विंचरले पाहिजेत.

सामुहिक सभेमध्ये सेंटर लिडर्सनी सहजयोग्यांना मोठमोठी भाषण देणे टाळावं. त्यांनी भाषण देणं कमीत कमी करून त्या ऐवजी श्री मातार्जीच्या टेप्स लावाव्या. श्री मातार्जीच्या ॲडिजो आणि व्हिडिओ टेप्सना त्यांच्या चैतन्य लहरी असतात ज्या सर्व निगेटिव्हिटी ताबडतोब स्वच्छ करतात. ज्यामुळे सर्व सहजयोग्यांना त्यांच्या स्वतःच्या आत्म्याचा आनंद अनुभवायला मिळतो हे आपण विसरतां नये.

आश्चर्याची गोष्ट म्हणजे ब-याच सेंटरनी अजूनपर्यंत टेप्स घेतलेल्या नाहीत आणि श्रीमातार्जीचे व्हिडिओ ते दाखवित नाहीत.

श्री मातार्जीनी कोणा व्यक्तिला अथवा सेंटरला कोणत्याही व्हिडीओ, ॲडिओच्या प्रति (कॉपीज) करण्यासाठी अथवा कोणतेही पुस्तक अथवा पत्रके छापण्यात सक्त मनाई केली आहे.